Yol vermeyen evliyalar

Evliyaların mezarları çevresinde oluşan olağanüstü olaylarla ilgili kesin bir açıklama yapılamıyor. Anadolu bu alanda binlerce olayı bağrında taşıyor. Olaylar son bulmuyor...

EVLİYALAR TOP
dönemde etkin oldular
yalar ülkesidir. Anad
ovalarda ilerlerken in
küçücük kerpiç köyl
çeken, beyaz bir minar
renin altında da, bir ya
vardır."Kim?"diye sor
öyküsünü anlatıverir
ortak bir yön fark ede

sanki çevrelerinin temiz ve bakımlı tutulmasını isterler.

Her evliyanın başka bir huyu vardır. Kimi sert, öfkeli, kimi munis, sessiz, kimi kıskanç, kimi son derece şefkatlidir. Ama hepsinin
s oldukları kabul edilir.
erinde onlara büyük
u geleneğin ve inancın
dokunulmaması gere-
dokunulursa ne olur?

Dede

şında, Ceyhan baraj
lkın piknik yaptığı ve
el yerler var. Belediye
ş, özel yerler oluştur-
n olan yamacı, karayo-
an, karşımıza garip bir
zlenmiş, hafriyat yapıl-

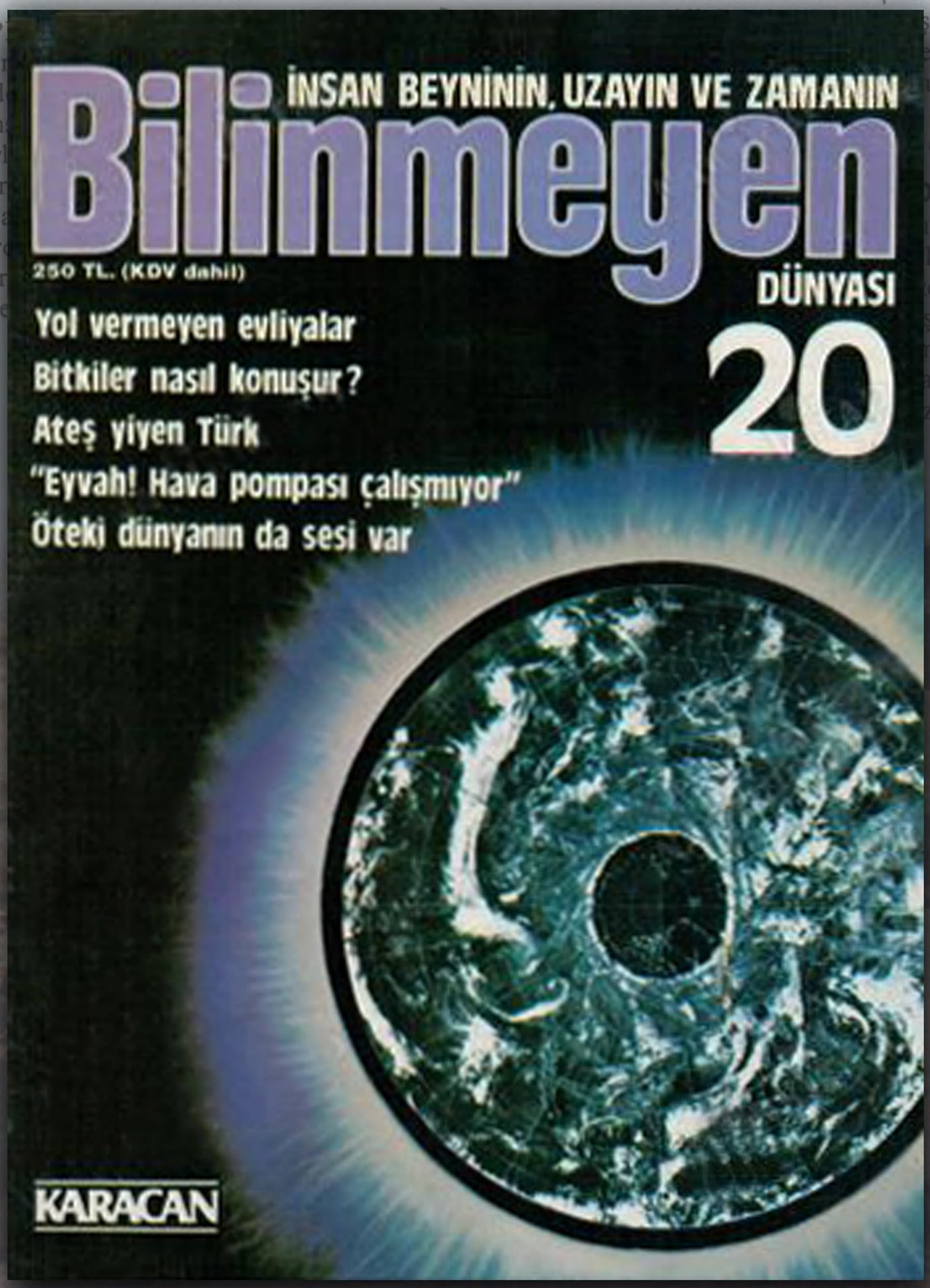

Yol vermeyen evliyalar

Evliyaların mezarları çevresinde oluşan olağanüstü olaylarla ilgili kesin bir açıklama yapılamıyor. Anadolu bu alanda binlerce olayı bağrında taşıyor. Olaylar son bulmuyor...

EVLİYALAR TOPLUMUMUZDA her dönemde etkin oldular. Aslında Türkiye evliyalar ülkesidir. Anadolu'da uçsuz bucaksız ovalarda ilerlerken insanın karşısına sık sık küçücük kerpiç köyler çıkar. İlk dikkati çeken, beyaz bir minaredir. Hemen her minarenin altında da, bir yatır ya da evliya türbesi vardır. "Kim?" diye sorduğunuzda hemen size öyküsünü anlatıverirler. Tüm öykülerde ortak bir yön fark edersiniz. Bütün evliyalar sanki çevrelerinin temiz ve bakımlı tutulmasını isterler.

Her evliyanın başka bir huyu vardır. Kimi sert, öfkeli, kimi munis, sessiz, kimi kıskanç, kimi son derece şefkatlidir. Ama hepsinin Allah yolunda yaşamış oldukları kabul edilir. İslam-Türk geleneklerinde onlara büyük saygı gösterilir. İşte bu geleneğin ve inancın paralelinde, türbelere dokunulmaması gereğine inanılır. Peki, ya dokunulursa ne olur?

Adana'daki Çoban Dede

Adana'nın hemen dışında, Ceyhan baraj gölünün kıyısında halkın piknik yaptığı ve balık tuttuğu çok güzel yerler var. Belediye buraları güzelleştirmiş, özel yerler oluşturmuş. Bu bölgeye hâkim olan yamacı, karayolundan aştığımız zaman, karşımıza garip bir görüntü çıkıyor. Temizlenmiş, hafriyat yapıl-

Adana'daki yıkılamayan Çoban Dede türbesinin yaptırılma nedeni oldukça ilginç. Ayşe Ökmen adındaki Adanalı bir kadın, ev sahibi olabilmek için Çoban Dede'ye dua ediyor. Dileği bir ay içinde yerine gelince Çoban Dede'nin mezarının üzerine bir türbe yaptırıyor (üstte).

mış, yollar açılmış hafif engebeli bir ova, ama tam ortasında sipsivri duran, piramit benzeri garip bir tepecik görülüyor.

Bu tepeciğin üstünde, bir türbe var. Adı **Çoban Dede** türbesi. Anadolu'daki binlercesi gibi o da, herhangi bir türbe. Fakat diğer evliya türbelerinin aksine Çoban Dede'nin kimliği hakkında hiçbir bilgi yok! Oradaki köyün en yaşlıları bile onun hakkında bir şey bilmiyorlar. Daha doğrusu, çok az şey biliyorlar. Dedelerden kalan bilgilere göre, Çoban Dede'nin altı kardeşi daha varmış. Bu yedi evliya kardeş, tüm bölgeye yayılmışlar. İnanca göre, çevreyi koruyorlar. Hepsinin yeri, tam olarak bilinmiyor.

Birkaç yıl önce, Devlet Su İşleri, baraj bölgesini geliştirme çalışması yapmak için grayder ve buldozerlerle buraya geliyor ve olaylar başlıyor.

Tepe kazılamıyor

DSİ önce, bölgeyi kazıyor ve yollar açmak için düzleştirmeye çalışıyor. Sonunda sıra, türbenin bulunduğu tepeye geliyor. Bölge halkı, yetkililere geliyorlar ve türbeye dokunmamalarını söylüyorlar. Eğer yıkılırsa, tehlikeli sonuçların ortaya çıkacağını ileri sürüyorlar.

DSİ yetkilileri olayı ciddiye almıyorlar ve kazıya devam ediyorlar. Sıra tam türbenin olduğu yere gelince, gariplikler başlıyor. Önce grayderler arıza yapıyor; sonra araçlar, tüm zorlamalara rağmen bir türlü tepenin olduğu toprağı kazamıyorlar. Yetkililer, mühendisler bu duruma sinirleniyorlar. Halk ise, onları alaya alıyor ve *"Biz söylemiştik"* diyor.

Mühendisin ölümü

Bu olaylara sinirlenen **B.A.** adlı bir mühendis, graydere bizzat atlıyor. Bu batıl inancı yıkmak gerek, diyerek, tepeye tırmanıyor. O hızla, türbenin dört tarafında bulunan asırlık dört ağacı yıkıyor. Yarın, sıra türbede, diyor. Ama buna zaman bulamıyor, zira o akşam evine dönen mühendis B.A. apartmanının merdivenlerini çıkarken fenalaşıyor ve düşüp ölüyor. Ertesi gün, bu ölüm haberi kazı yerinde ve tüm bölgede bomba gibi patlıyor. Köylüler, *"Vah vah, işte söz dinlemedi ve canından oldu"* diyorlar.

Bekçinin ölümü

Kazılara ara veriliyor. İnşaat bölgesinde kullanılan araç ve gereçlerin, geceleri korunması için bir bekçi kulübesi yapılmış ve bir de bekçi bırakılmış. İşte, bu defa olanlar bu bekçiye oluyor. **T.M.** adlı bekçi, bir sabah kulübede ölü bulunuyor. Cesedin gözleri dehşet ve korku dolu bir bakışla sonuna kadar açılmış, yatağının yanında yerde yatmaktadır.

O sıralarda DSİ'de çalışan, **Hikmet** Bey adlı bir yetkili var. Şimdi emekli olan Hikmet Bey, bekçinin iriyarı, ızbandut gibi ve son derece sağlıklı biri olduğunu söylerken, *"Üç dört kişi onu yere yıkamazdı"* diye ekliyor. Olay, dallanıp, budaklanmadan örtbas edilip bırakılıyor.

Yıkımdan vazgeçiliyor

Bu olayın ardından, personelden iki kişi daha hayatını kaybediyor. Görünüşte doğal ölümler ama zamanlamalar ilginç. Rastlantı mı? Kimse bu yönü düşünemiyor artık. Köylülerin baskısıyla da, yapım durduruluyor. DSİ işi bırakıyor ve bölgeyi Adana Belediyesi'ne devrediyor. Bu arada, olay dilden dile dolaşıp, yakın ve uzak çevreye yayılıyor.

O sıralarda Belediye Basın Sözcüsü olan ve şimdi Adana Ekspres gazetesinin muhabirliğini yapan **K.A.,** yaptığı açıklamada kazıların ertelendiğini, söylüyor. Sonuçta, gazetecilerin soruları cevapsız kalıyor.

Çoban Dede kazanıyor

Daha sonra Adana Belediyesi burayı park haline getirmeye karar veriyor. Fazla toprak, inşaatlarda kullanılmak üzere alınıyor. Bölge yeşillendirilecek, temizlenecek ve halk hem Çoban Dede'yi ziyaret edecek, hem de parkta gezip, eğlenecek! Sonuçta Çoban Dede kazanıyor. DSİ pes ederek geri çekiliyor. Üstelik arkasında şüpheli ölüm olayları bırakarak...

Bu olay binlerce örnekten sadece biri. Yazımıza aldığımız 2 örneğimiz daha var.

Orman koruyucusu Bazait Dede

11 Aralık 1968'de gazeteler, Bergama'da bir evliyanın ormanları koruduğunu yazdılar. Buna göre Bergama'ya 7 km uzaklıkta bulunan Yerli Tahtacı Köyü'nde bulunan evliya **Bazait Dede** çevredeki gür çam ormanlarını koruyordu. Bu bölge halkı, yakacak temini için, ormandan bir dal bile alamıyordu. Uzaklara gidip odun taşıyorlardı.

Hatta bir gün piknik yaparken kozalak toplayıp eve götüren gençlerin rüyasına giren

Bazait Dede, sabaha kadar kozalakları geri getirmelerini söylüyor. Gençler ertesi günü, tüm kozalakları apar topar ormana getiriyorlar.

İstanbul'daki Nurbaba

Bir diğer olay, 10 Ağustos 1979'da yine gazetelerde yer aldı. Bu defa yer, İstanbul. Sultanahmet'te, sahil yoluna inen ve tren yolunun altından geçen Aksakal Sokağı'nda gariplikler başladı. Trafiği rahatlatmak için, yolu genişletmek isteyen DDY ve Karayolları'nın önüne yine bir türbe çıktı. Bu yatırın adı da **Nurbaba.**

Olay şöyle gelişiyor: İşçiler türbeyi ve mezarı açıyorlar. Çıkan kemikleri götürüp başka bir yere gömüyorlar. Fakat bununla bitmiyor. Mezarın hemen dibindeki bir çitlembik ağacını ne yapsalar yıkamıyorlar. Ağaç direniyor, grayderler zorlanıyor. Sonunda işçiler korkup, pes ediyorlar ve kaçıyorlar. Geçit bitiyor ama ağaç yolun ortasında öylece duruyor!

Ankara'da Gülbaba

Bir diğer örnek de, Ankara'dan Hacı Bayram Camii'nin ardında, kente inen çift yönlü anayolun tam ortasında bir türbe duruyor. Adı **Gülbaba.** Bu da diğerleri gibi yol yapımında engeller çıkarmış ve başarmış. Dokunulmadan yerinde bırakılmış.

Görevli ruhlar mı?

Bunlar sadece birkaç olay. Türkiye'nin birçok yerinde benzeri o kadar çok olay var ki, anlatmakla bitmez. Yol vermeyen türbe olaylarında, ruhçuların değişik yaklaşımları görülüyor. Bir görüşe göre, öte âleme geçmiş olan bazı varlıklar, yeryüzünde herhangi bir yeri korumak görevini alırlar. Bu yer eski bir eser, doğal bir güzellik, uzun yaşamlı bir ağaç olabilir. Bu varlıklar hem görev yaparlar, hem de dünya ile ilişkilerini sürdürürler. Böylece insanlara ruhsal güçler kanıtlanır.

Dünyadan kopamayanlar

Bir diğer görüşe göre ise, bu tür varlıklar, bir türlü dünya yaşamından kopamayan varlıklardır. Öte âleme tamamen geçmeleri gerekirken, hâlâ burada kalmışlardır. Ruhsal varlıklarını sürdürürler ama onların asıl gücünü çevrede yaşayanların inançları oluşturur.

Onların inanç gücünü ve bu güçten oluşan enerjiyi alarak kullanırlar. Sonuçta ortaya normalüstü olaylar çıkar. Bu görüşe göre, ruhsal varlıklar yaşayan insanlara zarar vermemelidirler.

Psikologlara göre

Psikologlar, bu tür olayları kitle psikolojisine ve batıl inançlara bağlıyorlar. Bir şeye inanan insan, bu inancının aksine zorunlu bir eylem yaparsa, zarar görür. Bilinçaltı, bu çelişkiyi kaldıramaz ve ortaya beklenmedik sonuçlar çıkar. Bir de buna korku eklenirse, ölüm bile olabilir.

Ankara'da yol yapımına izin vermeyen Gül Baba'nın mezarı (üstte). Bu mezarın yakınındaki bir bina (sağda). Adana'da Çoban Dede'nin bir türlü yıkılamayan türbesinin bulunduğu yerin üstten görünüşü (altta).

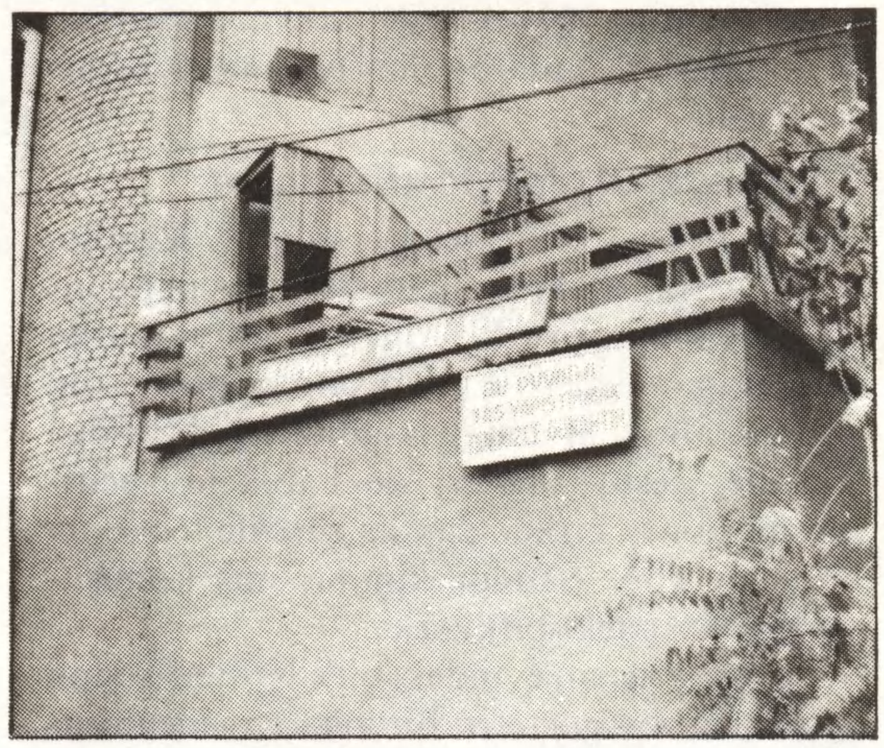

Daha fazla bilgi için:

Türkiye Gizemleri / Bilim Araştırma Merkezi / 67 nolu kitap-1982

İstanbul Evliyaları / Aysel Okan / Yeni Gün Matbaası-1968

Anadolu'yu Aydınlatanlar / Cemal Anadol / *Melda Yayınevi-1984*

Anadolu Evliyaları / Nezihe Araz / Atlas Kitabevi-1978

Sonuçta

Sonuçta görülüyor ki, yol vermeyen evliyalar bazen yararlı hizmetler yapıyorlar. Ormanlar korunuyor, göller, ırmaklar temiz kalıyor. Yapımların durdurulmasını anlamak güç. Çünkü oradaki nedeni bulmak gerek. Bir diğer düşünceyle, bazı olaylar sadece inanç ve telkin sonucu oluşmuş olabilirler.

Tüm bu olgular, bize ruh dünyasının bir başka gizemini gösteriyor. Hatta çok değerli ipuçları veriyor denebilir. Sanki yaşayanların inançları ile, ruhların inanca ihtiyaçları iç içe gibi. İki tarafın da birbirine gereksinmeleri var. Âdeta biri, diğerini tamamlıyor.

Bitkiler nasıl konuşur?

Bugüne kadar bilinçsiz oldukları kabul edilen bitkilerin de duyguları olduğu bilinmiyordu. Ancak bu alanda yapılan araştırmalar bunun aksini kanıtlıyor...

PIERRE PAUL SAUVIN New Jersey'deki Uluslararası Telefon ve Telgraf Kurumu'ndaki masasında oturuyordu. Bacağına küçük bir radyo alıcısı bağlanmıştı. Gün boyunca kendi kendine yüksek sesle şarkı mırıldanırdı. İş arkadaşları onun bu mırıltılarına hiç aldırmazlardı.

Telefonda bitkileriyle konuşuyor

Her saat başı evine telefon ederdi. Kendini cevap verme makinesine tanıtmak için ise bir tür şifre kullanıyordu. Ahizeye yakın tutarak bir tarağın dişlerine parmağını sürtüyordu. Ayrıca, alıcısı aracılığıyla gönderdiği bir dizi sinyalle, çeşitli aletleri de harekete geçiriyordu. Sonra birkaç dakika süreyle telefonla konuşuyordu. Sauvin kiminle mi konuşuyordu? Evindeki bitkilerle...

Çok az insan, evindeki bitkilerine bu denli yoğun bir ilgi gösterir. Birçok kişi sadece bitkilerine su verirken sevgi dolu birkaç sözcük kullanır. Ya da bitkilerin yapraklarını şefkatle siler.

Bununla beraber, binlerce insan, bitkileriyle arkadaşça bir tonla konuştuklarında, onların daha güzel ve sağlıklı bir şekilde büyüdüklerini belirtiyor.

Bitki yalan makinesine bağlanıyor

Sauvin, **Cleve Backster**'in yaptığı bir dizi deneyi tekrarlayıp yeni bir şeyler bulmaya çalıştı. Cleve Backster'la 1960'ların sonlarında radyoda yapılan bir söyleşiyi izlemişti. Cleve Backster eski bir CIA (Amerikan Merkezi Haber Alma Teşkilatı) görevlisiydi. Uzmanlığı yalan makineleri üzerineydi.

Bir gece, birdenbire aklına yalan makinelerinden birini bir bitkiye bağlama düşüncesi geldi. Seçtiği bitki, evlerde sıkça yetiştirilen türden bir bitkiydi. Amacı bitkinin saksıdaki topraktan suyu nasıl alabildiğini gözlemlemekti.

Eski bir CIA görevlisi Cleve Backster, bitkileri ile ilgili deneylerinde kullandığı âletleri inceliyor. Solda polygraf adı verilen aygıt görülüyor. Backster'ın önündeki filodendron bitkisinin yaprağının iki yüzüne elektrodlar tutturulmuş. Arkada ise kalemin çizdiği grafik görülüyor (altta).

Özel bir yöntem

Backster tarafından kullanılan alet de polygraf adıyla da bilinen bir yalan makinesiydi. Polygraf, soruşturma altındaki kişinin kan basıncını, terlemesini ve istemsiz kan hareketlerini ölçebiliyor. Ayrıca, derinin elektriksel iletkenliğindeki en küçük değişimleri de bu alet ile saptama olanağı var.

Bu durum, yüzyıl önce ilk kez **C.S. Fere** tarafından gözlemlendi. Bu olay deneysel psikologlar tarafından da, **psikogalvanik refleks** ya da **elektrodermal tepki** olarak adlandırılı-

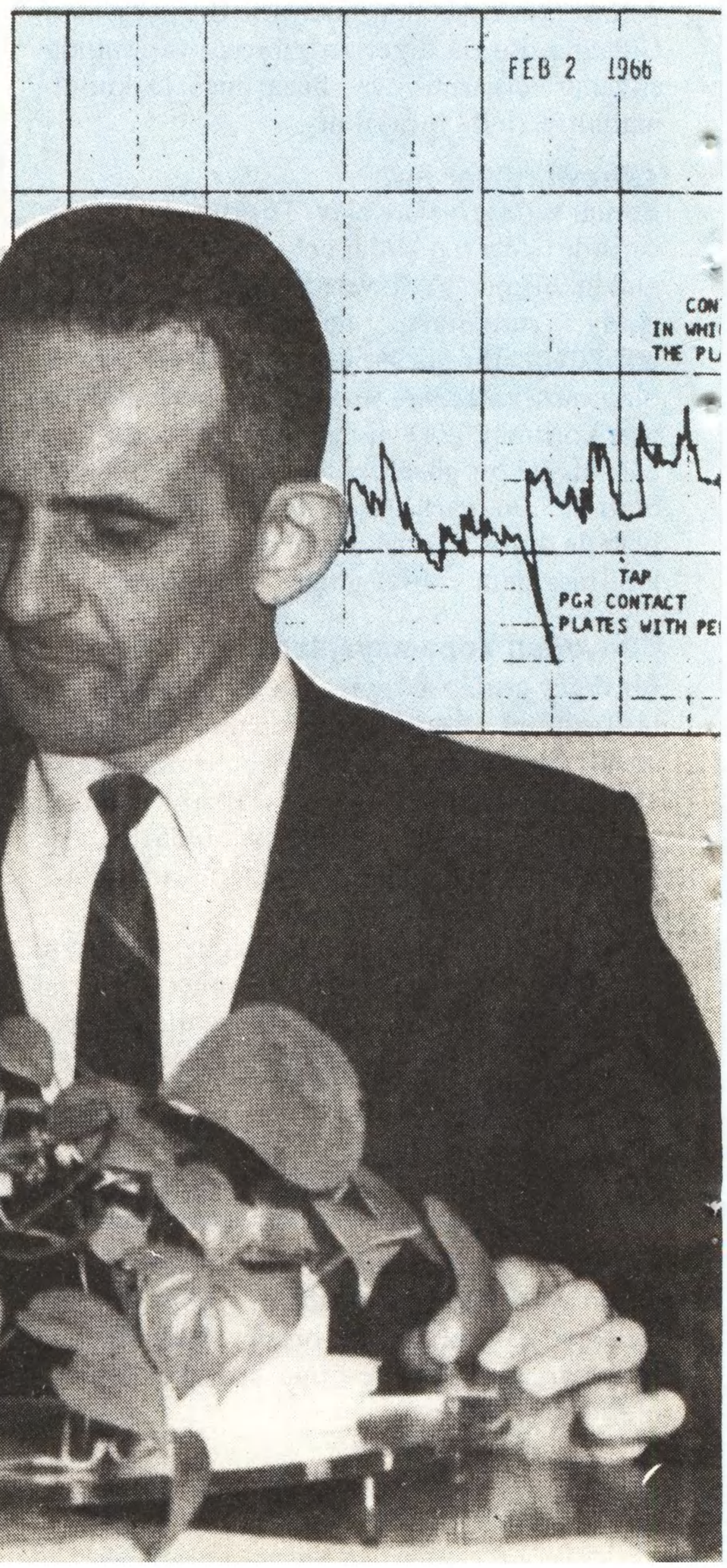

yor. Kişilerin duygularındaki değişimleri saptamakta bu yöntemden sıkça yararlanılıyor. Yöntem şöyle: Yan yana iki parmağa iki elektrot bağlanır. Böylece derinin elektriksel iletkenliğindeki değişimler, elektrotlar aracılığıyla bir yere kaydedilir.

Bitkiye elektrotlar bağlıyor

Backster da aynı yöntemi kullanıp elektrotları bu kez bir bitkiye bağladı. Sonra, bitkiyi suladı. Yaprağın elektriksel iletkenlik grafiğinde bir artış olacağını umuyordu. Çünkü su, dokularda yükselecek ve sonunda yaprağa kadar gelecekti. Ancak, tam tersine, grafikte düzenli bir düşüş çizgisi görüldü. Bu tıpkı, insanların hoşlandıkları, zevk aldıkları, bir olay karşısında gösterdikleri tepkiye benziyordu.

Yaprağı yakma düşüncesi

Backster, bu olay karşısında daha ayrıntılı incelemeler yapmaya karar verdi. Acaba bir bitki kendisine zarar verildiğinde nasıl davranırdı? Kendine bir fincan sıcak kahve yapmıştı. Elektrotların bağlı olduğu yaprağı sıcak kahveye batırdı. Ancak belirgin hiçbir

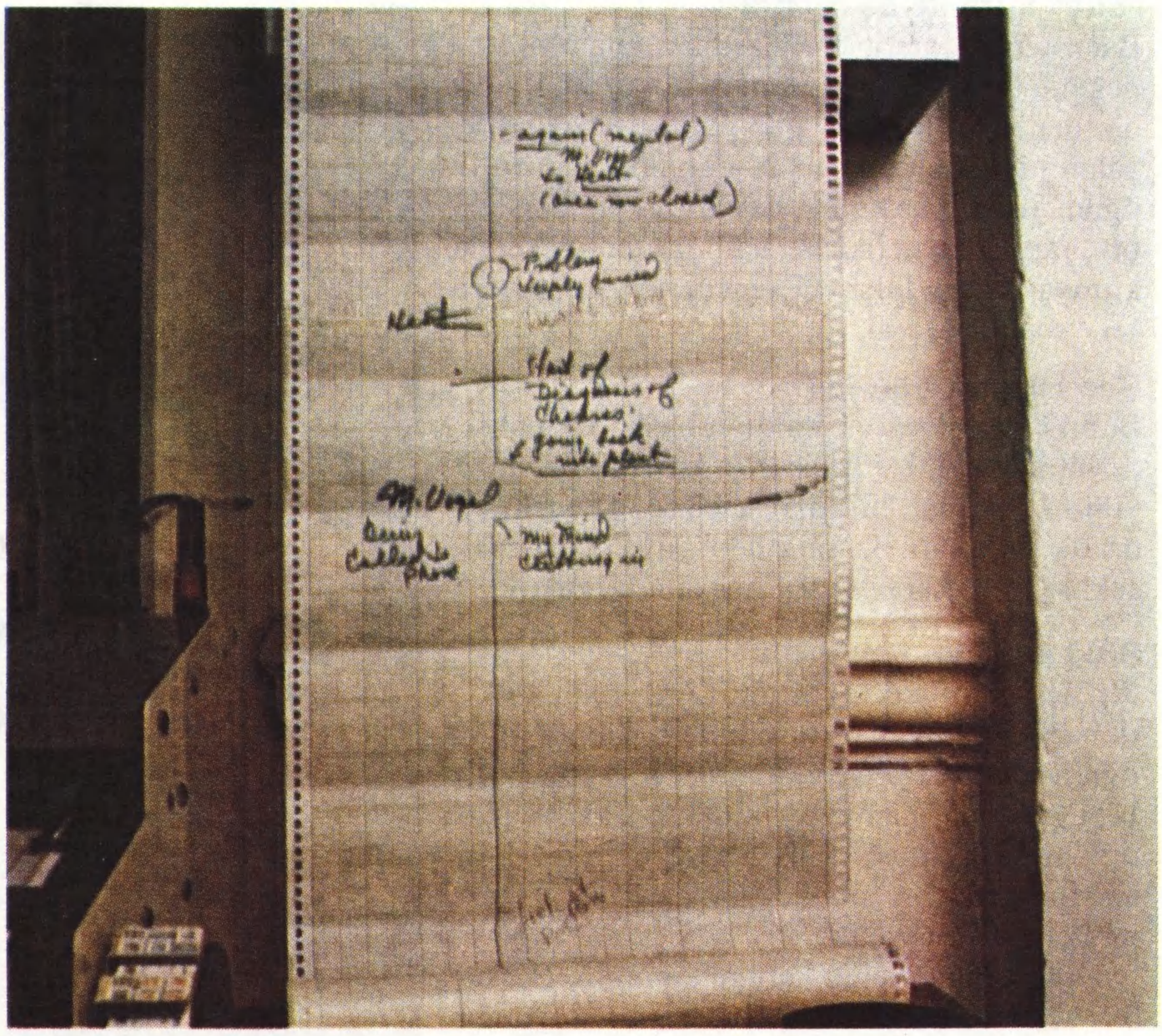

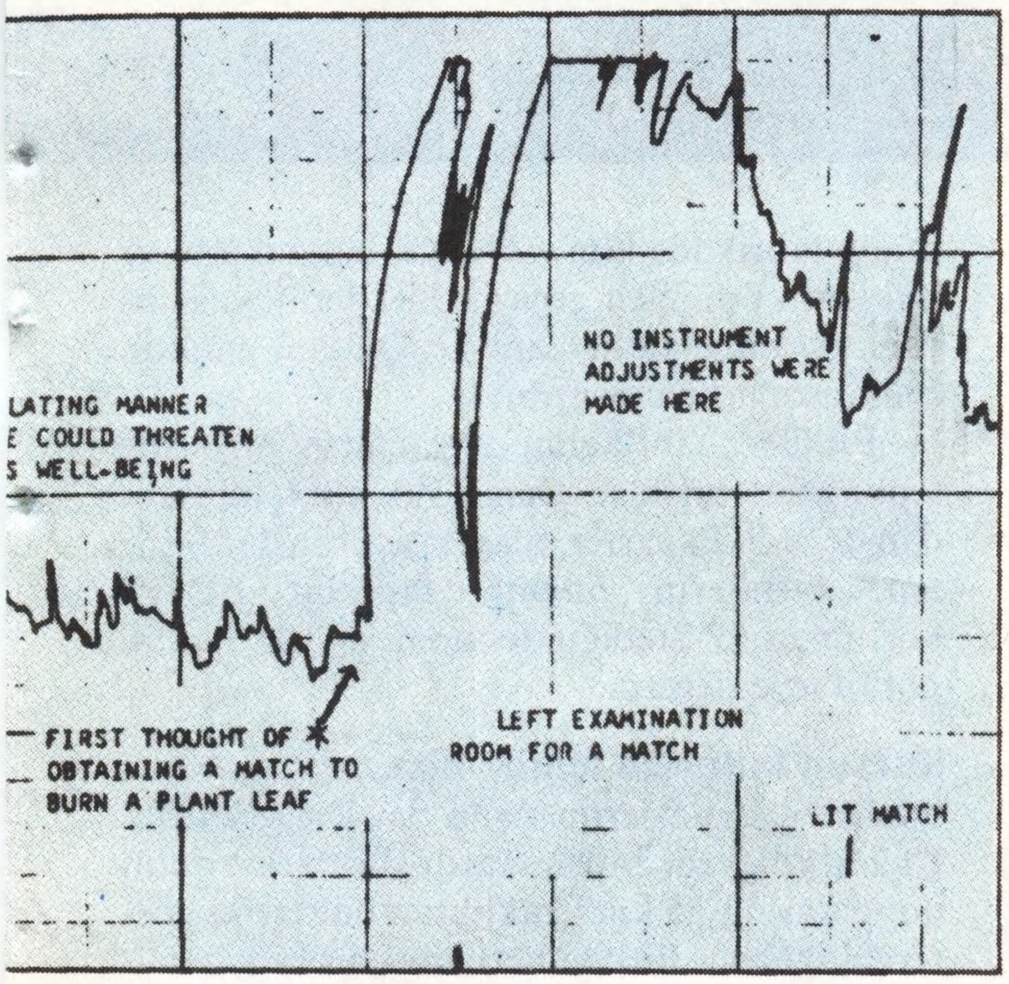

Marcel Vogel adlı bir araştırmacı, bir bitkiyle telepatik olarak ilişki kurduğunda herhangi bir hastalığı teşhis edebileceğini ileri sürüyor. Bitkiye düşünsel olarak, hastanın durumuna ilişkin sorular yönelttiğini belirtiyor. Yukarıdaki grafik, bitkinin cevaplarını gösteriyor (üstte).

2 Şubat 1966'da Backster'ın yaptığı deneyin grafiği. Bitki, Backster'ın yaprağını yakmayı düşündüğü anda tepki gösterdi. Aynı tepki odaya bir kibritle döndüğünde tekrarlandı. Daha sonra tepki çizgisi giderek düştü (solda).

reaksiyonla karşılaşmadı. Daha etkili bir şey yapması gerekiyordu. Yaprağı yakmaya karar verdi.

Bitki "korkuyor"

Bu düşünce aklına gelir gelmez ve daha bu yönde hiçbir hareket yapmadan, polygrafın kalemi grafik kâğıdının üzerinde aniden yukarı sıçradı. Backster, kibrit bulmak için odadan çıktı. Geri gelişi, kalemin, ilkinde olduğu gibi bir kez daha sıçramasına neden oldu.

Eğer yalan makinesi bir insana bağlı olsaydı, bu sıçrayış korkudan oluştu denebilirdi. Backster daha sonra alevi yaprağa tuttu. Reaksiyon ilkinden çok daha zayıftı. Sonradan tekrar yaprağı yakmayı düşünür gibi yaptıysa da grafikte hiçbir çizgi oluşmadı.

Aynı sonuçları alıyor

Backster'a göre, bunun tek açıklaması vardı. Bitki onun aklından geçenleri okumuştu. Ayrıca, gerçek düşünceleriyle yapmacıkları da birbirinden ayırabiliyordu. Olayın kapsamlı bir şekilde araştırılması gerekiyordu. Belki de yalan makinesinde bir hata vardı. Ya da bitki gerçekten bir tepki göstermişti. Birkaç ay boyunca çeşitli bitkiler üzerinde deneyler yaptı. Deneylerde farklı aletler kullandı. Başka uzmanların yardımına başvurdu. Fakat her deneyde aynı sonucu aldı.

Backster, bu deneyler sırasında, yaprak bitkiden koparıldığı zaman da aynı olayın sürdüğünü gözledi. Hatta elektrodun iliştirilebileceği kadar küçük bir parçada dahi aynı tepkileri gördü. Bitkinin yaprağı küçük parçalara ayrılsa da elektrotların arasına yerleştirilmek üzere bir araya getirilse de sonuç değişmedi.

Her şeyi algılıyorlar

Bitkiler, Backster'ın dışındaki kişilere de aynı tepkileri gösteriyorlardı. Hatta bitkiler, odaya aniden giren bir köpeği bile hissedebiliyorlardı. Backster'a göre, bitkiler bir örümceğin hareketlerini de sezebiliyorlardı. Sanki bitki örümceğin kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu.

Korkudan bayılanlar da var

Bir keresinde, Kanadalı bir bilim adamı deneyleri izlemeye geldi. Bitkiler onun yanında hiçbir reaksiyon göstermediler. Bilim adamı Kanada'daki çalışmalarında, bitkileri alıp kurutma fırınında kurutuyordu. Backster olayı şöyle açıkladı: *"Tehlike o kadar büyüktü ki, bitkilerim korkudan bayıldılar."*

"Suç" kura ile belirlendi

Backster, bitkilerin bu gizemli algılama yeteneğinin boyutlarını saptamak istiyordu. İlginç bir deney yapmaya karar verdi. Bu deneyde yalan saptama konusunda öğrenim gören altı öğrencisinin yardımına başvurdu. Öğrenciler, bir şapkanın içindeki kâğıtlardan çekerek kuraya başvurdular. Öğrencilerden bir tanesi bir "suç" işleyecekti.

Suç işleyen öğrenci

Bunu suçu işleyecek olandan başka hiç kimse de bilmeyecekti. Backster'ın laboratuvarında kimse yokken bu kişi sessizce gelecek ve orada bulunan iki bitkiden birini yok edecekti. Olay, kararlaştırıldığı gibi uygulandı.

Bitki suçluyu yakalıyor

Arkadaşının yok edilişine tanık olan bitki, daha sonra yalan makinesine bağlandı. Altı öğrenci sırayla bitkinin önünden geçtiler. İlk beşi geçerken hiçbir şey olmadı. Fakat suçlu öğrenciye gelince, polygrafa bağlı grafiğin üzerindeki kalem çılgınca, bir aşağı bir yukarı inip çıkmaya başladı.

Bitki, arkadaşının katilini tanımıştı. Backster şöyle düşündü. Öğrencilerinin duyduğu suçluluk duygusunu, bitki belki de telepatik olarak algılamıştı. Ancak, öğrencinin bir bitkiyi yok etmesinden ötürü hiçbir suçluluk duygusu hissetmediği yine polygrafla saptandı.

Böylece Backster şu sonuca vardı: Bu olay bitkilerdeki ilkel algılama yeteneğinin belirli bir belleği içerdiğini de ortaya koyuyor.

Bitkiler polisin hizmetinde

Bu deneyin sonucu olarak, Backster, gerçek bir cinayet araştırmasında bitkilerin yardımına başvurdu. New Jersey'deki büyük bir fabrikada bir genç kız öldürülmüştü. Kızın cesedinin bulunduğu fabrikanın ofisinde iki bitki vardı.

Backster, bu bitkilerin polygrafa bağlanmasını sağladı. Sonra, cinayetin işlendiği saatte fabrikada kim varsa tümünü birer birer bitkilerin önünden geçirdi. Bitkilerin en azından birinin, katili tanıyacağından emindi. Fakat sonuç olumsuzdu.

Bitkiler, fabrikada çalışanların hiçbirine tepki göstermediler. Demek ki, katil, fabrikadan değildi. Backster, olayı araştıran dedektiften, bitkilerin önemli tanıklar olarak korunmasını istediğinde, adamın yüz ifadesi görülmeye değerdi.

Araştırmacı David Tansley, filodendron adlı bitkinin yaprağıyla, geliştirdiği aleti birleştirirken görülüyor. (üstte).
Karmaşık mekanizma bu hazneye bazen karidesli bazen de karidessiz olarak girip çıktı. Backster'ın karidesleri kullandığı mekanizmanın altında, içinde kaynar su bulunan bir hazne bulunuyor (altta).

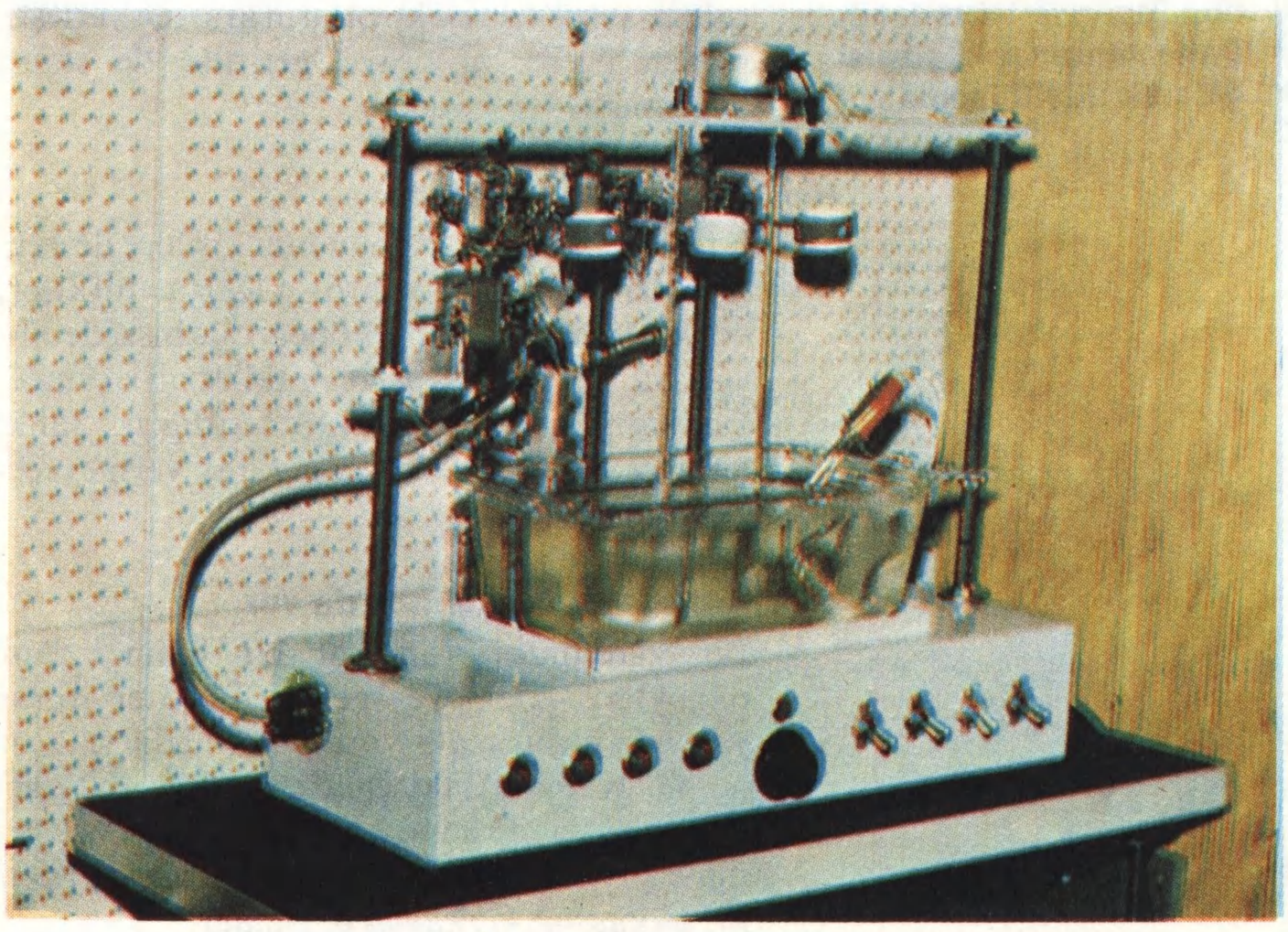

Kurşun kutunun içinde bile...

Backster, deneylerini daha da ileri götürdü. Çok sevdiği bir bitkisi vardı. Bu bitki, onun duygularına 25 km uzaklıktan bile tepki gösterebiliyordu. Bitkiyi herhangi bir radyo dalgasından etkilenmemesi için Faraday kafesine koydu. Bir keresinde de radyasyondan etkilenmemesi için bir kurşun kutuya koydu. Ancak, sonuç değişmedi. Tepkiler aynı şekilde devam ediyordu.

Başkaları da inceliyor

Backster, bitkilerin üzerindeki deneylerini bu şekilde bir yıl kadar sürdürdü. Bütün bilim adamları gibi, o da araştırmalarının sonuçlarını bir dergide yayınlamak istedi. Böylece, bilim dünyası da bu konuya ilgi gösterecekti. Bilim adamları benzer deneyler yapacaklar, hatta daha yeni bulgular elde edeceklerdi. Ancak, bir yandan da çalışma yöntemleri eleştiriliyordu.

Backster'ı eleştirenler haklı olarak, onun da deneyin bir parçası olduğunu ve deneylere

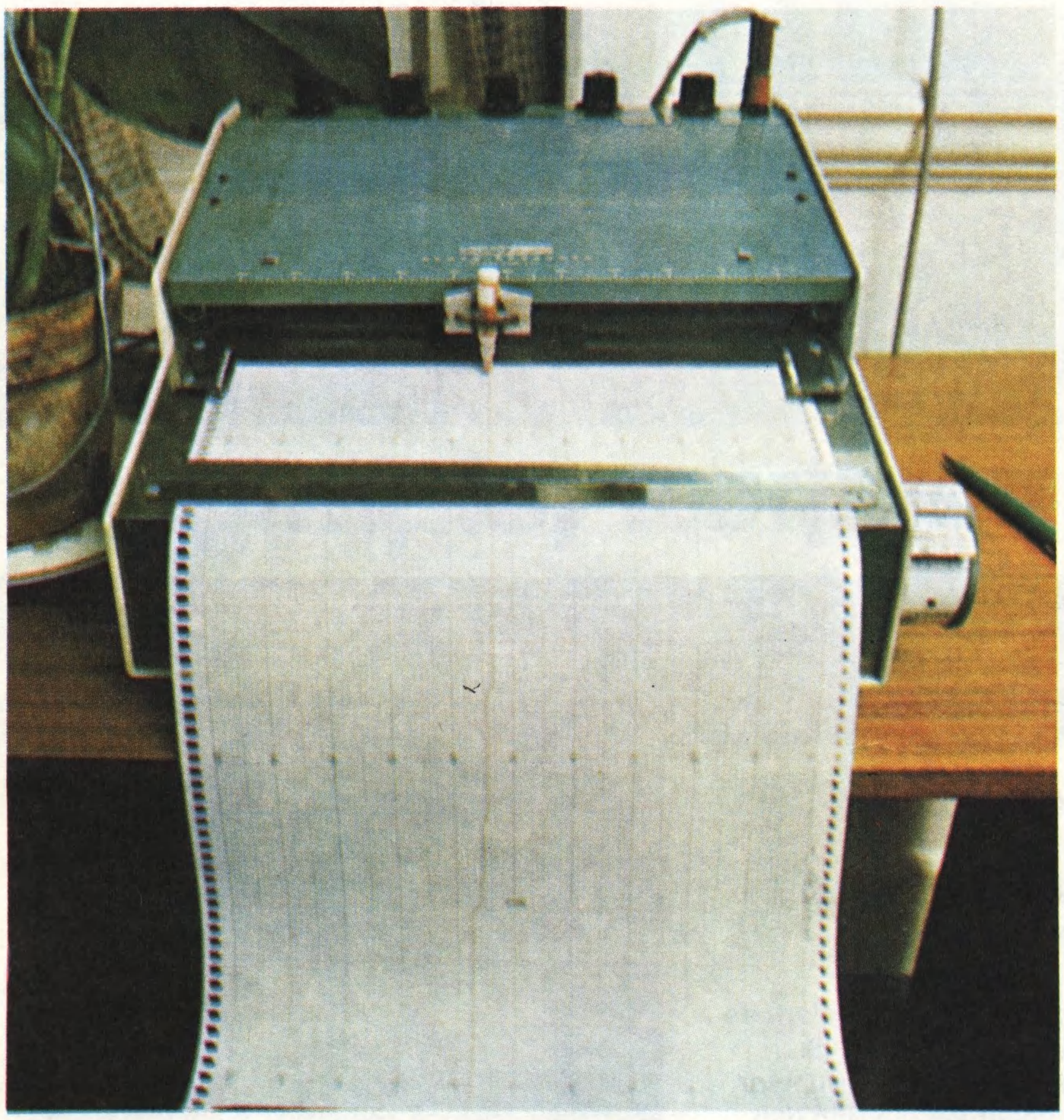

etkide bulunduğunu ileri sürdüler. Belki diğer araştırıcılar aynı sonuçları elde etmeyebilirlerdi. Bu nedenle o, insan rolünün hiç olmadığı, her şeyin kendiliğinden olduğu, otomatik bir sistem geliştirdi.

Karideslerle yapılan deney

Backster, bitkilerin yaşayan dokuların ölümüne şiddetli bir şekilde tepki gösterdiklerini biliyordu. Bu bakımdan, deneylerinde küçük karidesler kullanmaya karar verdi. Karidesleri kaynar suya atarak hemen öldürecek bir düzenek geliştirdi. Bu düzenek, belirli aralıklarla karidesleri kaynar suya bırakıyordu. Bazen de bırakma işlemi gerçekleşiyor, ancak suya karides atılmıyordu.

Daha önceki deneylerde hiç kullanılmamış olan üç filodendron bitkisi, üç ayrı alete bağlandı. Muhtemel bir elektromanyetik düzensizliğini saptamak için de dördüncü bir alet kullandı. Şunu kanıtlamak istiyordu:

Bitkilerin yaşamında bilinmeyen bir ilkel algılama olgusu vardır. Hayvan yaşamının yok edilmesi bu yeteneğin ortaya çıkmasına yardımcı olabilir. Böylece bu yetenek, insan etkisi olmadan da ortaya çıkabilir.

Sonuçlar

Bu deneylerin sonuçlarını 1968'de Uluslararası Parapsikoloji Kongresi'nde açıkladı. Karidesler öldürülürken, bitkiler şiddetle tepki göstermişlerdi. Diğer zamanlarda ise hiçbir reaksiyon yoktu. Bunun rastlantısal olma olasılığı 5'te 1'di.

David Tansley'in, bitkilerin tepkilerini gösteren grafik kayıtlarından biri (üstte).

Backster'ın kongreye sunduğu bildiri, olağanüstü bir ilgi uyandırdı. Dünyanın birçok gazete ve dergisinde yayımlandı. 7000 bilim adamı, Backster'dan deneyleri ile ilgili ayrıntılı bilgiler istedi.

Kilometrelerce öteden...

İşte bu sırada, **Pierre Paul Sauvin** de Backster'ın deneylerinden haberdar oldu. Sauvin, elektronik meraklısıydı. Backster'ın polygraf aletine çeşitli karmaşık mekanizmalar ekleyerek yeni bir aygıt geliştirdi. Grafiği çizen kalem yerine bir osiloskop taktı. Bu alet, değişimleri bir ekranda çizgi halinde gösterecekti. Ayrıca aygıta bir de audio tonlu osilatör ekledi. Bu da bitkilerden gelen tepkilere bir cevap oluşturacak şekilde sesler çıkaracaktı. Bunlar bir teybe de kaydedilecekti.

Böylece, kilometrelerce uzakta masasında otururken, Sauvin bitkilerine "telefon edip" onlarla konuşabiliyordu. Osilatörden çıkan cevapları dinliyor ve bacağına bağlı bir başka aletle de ısıyı ve ışığı kontrol ediyordu.

İlk tepki

Sauvin'in aldığı ilk duygusal sinyal, hafif bir elektrik şokuyla oluştu. Oturduğu sandalyede şokun etkisiyle döndü, oldukça sarsıldı. Meydana gelen statik enerjiyi, ancak metal masasına dokunarak boşalttı. Daha sonra, bilinçli olarak bu şoku hatırladığında, bitkilerde bir tepki açığa çıktı. Sauvin bu tepkiyi, bitkilerden 30 km uzaktayken bile gözlemledi.

Bununla beraber, bitkilerinden uzun bir süre uzakta kaldığında bitkilerin dikkatini çekmek güçleşiyordu. Bu nedenle bazı vücut hücrelerini bitkilerinin yakınında bırakmayı ve uzaktan kumandayla onları öldürmeyi planladı. Bunun için de kanını ve spermlerini kullandı ve olumlu sonuçlar elde etti.

Bu deneyden yola çıkarak bitkilerin zevk alma konusundaki tepkilerinin ne olacağını da merak etti. İddia ettiğine göre, evinde bir kız arkadaşıyla beraberken duyduğu cinsel zevke bitkiler de tepki gösterdiler. Hatta orgazm anında osilatörden çığlığa benzer bir ses çıktığını da öne sürdü.

Hava korsanlarını yakalama

Bundan sonra, Sauvin araştırmalarını giderek geliştirdi. Örneğin bir bitkiye düşünce dalgaları yolladı. Bitkilerden istediği ise çok zordu. Çünkü bitki bir mekanizmayı harekete geçirecek ve evinin garaj kapısı açılacaktı.

Sauvin, bitkilerin, model uçaklar havadayken hızlarını kontrol edebildiklerini de iddia etti. Hatta "Hava Korsanları Operasyonu" adlı bir proje bile geliştirdi. Polygraflara bağlı bitkiler hava korsanlarının duygularını anlayacak ve verdikleri reaksiyonlarla bir alarm sistemi harekete geçecekti. Daha sonraları Kirlian fotoğrafçılığı ile de ilgilendi. Sauvin'e göre, Kirlian tekniği, bitkilerin bir tür ilkel algılama duyularının olduğunu kanıtlıyor.

Pilot hâlâ öldüğü anı yaşıyordu:

"Eyvah! Hava pompası çalışmıyor"

R 101'i korkunç sonuna (Bkz. sayfa 420)götüren neydi? Resmi açıklamalar tahmin niteliğindeydi. Ancak bu açıklamalar olağanüstü bir kanıtı göz ardı etmişti. Zeplinin ölü pilotu bir seansta konuştu...

R 101'İN UĞRADIĞI felaket hakkındaki raporlar Londra ve Cardington'a 5 Ekim 1930'un erken saatlerinde ulaşmaya başladı. Önceleri bu raporlar pek açık değildi. Sabah 05.30'da Paris'teki Reuters Ajansı, zeplinin infilak ettiğine ilişkin kesin olmayan bir haber aldıklarını bildirdi. Fakat bir süre sonra kesin haber geldi. R 101 alevler arasında yere çakılmış ve infilak etmişti. Sadece, 6 kişi canını kurtarabilmişti.

Titanik kazası gibi

Titanik'in batıyışla, R 101 felaketi arasında birçok benzerlik vardır. Her ikisi de kendi alanlarının en büyük ve en gelişmiş araçlarıydı. Benzer bir facia ihtimali milyonda birdi. Ancak ikisi de daha ilk seferlerinde yok oldular. Manş'ın her iki yakasında da duyulan üzüntü çok büyüktü...

Mahkeme kuruluyor

Tüm üzüntülere rağmen, birtakım soruların cevaplandırılması gerekiyordu. Olay nasıl meydana geldi? Kimin suçuydu?

28 Ekim'de bir mahkeme kuruldu. Söylentilere göre bu mahkemenin amacı, Fransız ve İngiliz Hava Kuvvetlerini ve kazada ölen Lord **Thompson**'ı temize çıkarmaktı.

Kurtulanlar habersiz

Zeplinin uçuşu sırasında ve son anlarında neler olduğunu saptamak çok güçtü. Kader, felaketten kurtulanları seçerken garip davranmıştı. Bütün yolcular ve tüm sorumlu subaylar kazada ölmüştü. Kurtulanlar müretebattan olan altı kişiydi. Bunların hiçbirisi de ana kontrol bölümünde değildi.

Zaten o bölüm parçalanmıştı. Bu nedenle

R 101 Londra yakınlarında 15 Ekim 1929'daki ilk deneme uçuşunu yapıyor. Zeplinin Cardington'dan havalanmasını izlemeye binlerce kişi geldi (üstte).

R 101'in pilotu, uçuş teğmeni H. Carmichael Irwin. Onun ruhsal sesinin verdiği ifade, keşif mahkemesinin kazanın gerçek nedenlerini bulmasına yardımcı olabilir miydi? (sağda).

hiçbiri, R 101'in Beauvais'teki küçük tepeye nasıl çarptığını bilemiyorlardı. Böylece onların son dakikalar hakkında söyleyebilecekleri çiftçi **Eugene Rabouille**'in karadan gördüklerinden pek farklı değildi.

Mahkemenin kararı

Devlet adamı Sir **John Simon**'ın başkanlık ettiği mahkeme, kararını 1931 Nisan'ında verdi. Mahkeme, kazanın öndeki balonların birindeki ani gaz kaybından ötürü olduğu inancındaydı. Mahkemeye göre zeplin, çok alçaktan uçuyordu. Aniden irtifa kaybedince de kaçınılmaz bir şekilde yere çakıldı.

Mahkemenin kanıt olarak göz önüne almadığı bir bilgi, belki de aldıklarından çok daha önemli olabilirdi. Kazaya ışık tutabilecek bir ifade vardı. Ancak mahkeme bu ifadenin sözünü bile etmek istemedi. Çünkü bu ifadeler, R 101 adlı zeplinin, ölen pilotunun sonradan "anlattıklarına" dayanıyordu.

4 kişilik seans

Kazayı izleyen salı günü akşamüstü, dört kişi, Londra'daki Ulusal Psişik Araştırmalar Laboratuvarı'nda toplandılar. Bunlardan biri **Harry Price**'dı. Laboratuvarı kuran da oydu.

Price kendini ruhsal olayların incelenmesine adamış bir araştırmacıydı.

2. kişi medyum E. Garrett

Gruptaki bir diğer kişi, çok ünlü ve yetenekli medyum **Eileen Garrett**'ti. Bu kadının da dürüstlüğünden kimse kuşku duymuyordu. Paranormal yetenekleri çevresindekileri olduğu kadar kendisini de şaşırtıyordu. Trans altındayken sık sık, öbür dünyadan alındığı belirtilen mesajlar iletmesine rağmen, kendini bir ruhçu olarak görmüyordu. Bu gizemli yanının açıklanabilmesi için her türlü incelemeye de açıktı. Bunun da Harry Price gibi yetenekli araştırmacılar sayesinde olacağını umuyordu.

Üçüncüsü bir gazeteci

Üçüncü kişi, Avustralyalı gazeteci **Ian Coster**'di. O da, Harry Price, kendisini, çok hayret verici sahneler göreceğine ikna ettiği için toplantıya katılmıştı.

Eileen Garrett, her zamanki gibi seansın amacını bilmiyordu. Ayrıca Coster'in kim olduğu hakkında da en küçük bir fikri yoktu. Bildiği tek şey, bu seansın da Price'ın onun garip psişik yeteneklerini klinik olarak ölçtüğü seanslardan biri olduğuydu.

Seans başlıyor

Bu üç kişi, yetenekli bir stenografla birlikte boş bir odaya yerleştiler. Bayan Garrett hemen transa girdi. Bir süre sonra da konuşmaya başladı. Ses kendi sesi değildi. **Uvani** adlı bir bedensiz varlığın sesiyle konuşuyordu. Bu ruh yıllarca önce de gelmişti. Amacı, Bayan Garrett ile ruhlar arasında bir ilişki kurmak ve ölümden sonra hayatın varlığını kanıtlamaya çalışmaktı. Bu varlık, bazen kendi özgün sesi ile mesajlar verirdi. Bazen de kenara çekilir ve başka ruhların medyumla ilişkiye geçmesini sağlardı.

Irwin ile ilk kez ruhsal ilişkiye geçen ruhsal araştırmacı Harry Price (üstte).

Felakette ölenlerin cenazeleri bayrağa sarılmış tabutlarda Londra'daki Westminster Hall'a götürüldü. İngiliz halkının üzüntüsü büyüktü. Fransa, cenazeler Manş'tan geçerken büyük bir askeri tören düzenledi. İki savaş gemisi de cenazelere eşlik etti. Yarım milyon Londralı cenaze törenini izledi. Hitler'den Papa'ya kadar birçok devlet başkanı üzüntülerini bildirdi (altta).

R 101'in pilotu ile temas kuruluyor

O celsenin yapıldığı gün ise, varlığını açıkladıktan sonra Uvani, Price'a ölü bir Alman arkadaşından sözetti. Price, Bayan Garrett'in bu arkadaşını tanımadığından emindi. Ancak bu durum onu heyecanlandırmadı. Bu arada aniden Eileen Garrett ayağa kalktı. Çok heyecanlanmıştı ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Uvani'nin sesi, aceleyle gelen varlığın adını söyledi. *"Irving ya da Irwin"* (Carmichael Irwin, R 101'in uçuş pilotuydu). Hemen ardından Uvani'nin sesinin yerine başka bir ses geçti. Birinci tekil şahısta ve son derece hızlı, heyecanlı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Pilot açıklıyor

"Zeplinin bütün ağırlığı makinelerin kapasitesinin çok üzerindeydi. Makineler çok ağırdı. Bu nedenle tam 5 kez emniyet durumuna geçmek zorunda kaldım. Safralar ise çok küçüktü."

Bir alçalıp bir yükselen ses sanki hislerini zorlukla kontrol ediyordu. Makineli tüfek gibi seri bir şekilde konuşuyordu. Price ve Coster donakaldılar.

"Kaba ağırlık yanlış hesaplanmış. Kontrol bölümüne haber ver! Bu yeni asansörler tamamen delilik. Bir tanesi sıkıştı. Yağ boruları tıkandı. Karbon ve hidrojen oranı tamamen ve kesinlikle yanlış."

Kazadan önceki zaman...

Bu ifadeler son derece hızlı bir şekilde medyum tarafından aktarılmaya devam edildi: *"Seyir yüksekliğine hiç ulaşamadık. Deneme uçuşlarında bile... Zaten bu uçuşlar da çok kısaydı. Kimse zeplini tam anlamıyla tanımıyordu. Hava vidaları çok küçük. Yakıt verimi çok kötü. Eyvah! Hava pompası çalışmıyor. Havalandırma sistemi berbat. Beş kez sökmek zorunda kaldık. Bunlardan üçü kalkmadan önce oldu...*

Yükten memnun değilim... Böylesine uzun bir uçuş için hava çok kötü. Kumaş su çekti, ağırlaştı. Zeplin'in burnunu aşağı çekiyor. Burnu bir türlü doğrultamıyorum. Yükselemiyorum. Achy'de neredeyse damlara değiyorduk. Daha sonra yapılacak incelemede dış kılıfın yapısının hiç de elastiki olmadığı anlaşılacak... Sonradan eklenen orta bölüm tamamen yanlış... Çok ağır... Motorların kapasitesine göre yük, çok fazla."

Konuşma nihayet durdu. Araya Uvani girdi ve celseyi sona erdirdi.

Yüzbaşı Villiers devrede

Üç hafta sonra, bu gizemli olayın, önceki kadar ilginç olan devamı başladı. Yüzbaşı **Oliver Villiers,** batı cephesinde pek çok hava kazası atlatmış bir kişiydi. R 101 felaketi onu çok sarsmıştı. Kazada pek çok arkadaşını kaybetti. Özellikle Sivil Havacılık Müdürü ve Hava Bakanlığı'nda birlikte çalıştıkları Sir

Sefton Brancker'in ölümünden çok etkilendi. Hatta zeplinin kalkacağı gün Sir Brancker'i havaalanına o götürmüştü.

Bir seans daha

Villiers, o gece ruhçulukla ilgilenen bir kişiyi evinde ağırlıyordu. Bir gece konuğu ve evdeki diğer insanlar yattıktan sonra, Irwin'in odada olduğuna dair bir duyguya kapıldı. (İki adam önceden birbirlerini çok iyi tanıyorlardı.) Az sonra pilot, Irwin'in kendisine seslendiğini duydu:

"Allah aşkına seninle konuşmama izin ver. Her şey çok korkunç. Seninle konuşmak zorundayım." Bu sözler birkaç kez tekrarlandı, sonra:

"Hepimiz korkunç katilleriz. Allah aşkına yardım et de seninle konuşayım!" Sabahleyin, Villiers gece olanları konuğuna anlattı. Bunun üzerine, Eileen Garrett'in de katılacağı bir seans düzenledi.

Irwin yalnız değil

İlk celse, 31 Ekim'de yapıldı. Bu celse Harry Price ile gazeteci Coster'in yaptığından oldukça farklıydı. Villiers yalnızca Irwin'i dinlemekle kalmadı, Bayan Garrett aracılığıyla onunla sohbet de etti. Buna ilaveten, ilk seansa gelen Irwin, sonraki seanslara kazada birlikte öldükleri birkaç arkadaşını da getirdi. Bunların arasında Sir Sefton Brancker da bulunuyordu.

Son anlar

Kurtulanlardan hiçbiri, R 101'in yere çakılmasının nedenini bilmiyorlardı. Biri ranzasında uyuyordu. Birden çığlıklar arasında uyandı. *"Düşüyoruz, düşüyoruz"*. Diğeri ise, zeplinin aşağı doğru düştüğünü ve alev aldığını fark etti. Ayrıca makine dairelerinde olan bu iki kişi de hiçbir şey göremedi.

Ancak makinist **Joe Binks,** acı sondan bir-iki dakika önce, pencereden dışarıya göz atmıştı. Burunlarının dibinde, Beauvais Katedrali'nin tepesini görünce dehşete düştü. *"Neredeyse değecektik"* diye düşündü. Mühendis **Bell**'e bağırdı. O da kurtulanlardan biriydi. Sonra zemin âdeta açıldı ve Zeplin sallanmaya başladı. Aynı anda ana kontrol bölümünden bir mesaj geldi: *"Yavaş"* . Sonra bir anlık bir sessizlik... Ve nihayet cehennem...

Hava Bakanlığı, çarpışma ile ilgili her habere sarıldı. Ancak iki gün sonra yapılan seansta Irwin gereken yüksekliğe neden ulaşamadıklarını açıklıyordu: *"Kumaş su çekti. Zeplin aşağı düşüyor..."*

Zeplinin enkazının yanında, kazadan kurtulan üç kişi (solda).

Keşif mahkemesinin üyelerinin bir celsesi. Çarpmanın kesin nedeni hiçbir zaman ortaya çıkmasa da, herkes R 101'in Hindistan'a uçmaması gerektiği konusunda hemfikirdi (solda).

R 101, Cardington'dan ölüm yolculuğuna çıkmak üzere ayrılmadan kısa bir süre önce çekilmiş bir fotoğraf.. Fotoğrafta, (soldan sağa) uçuş mühendisi E.L. Johnson, Sir Sefton Brancker (bu kişinin de yolculuğa Lord Thompson'ın onu korkaklıkla suçladığı için katıldığı söyleniyor), Lord Thompson ve R 101'i çizen Albay V. C. Richmond. Hepsi kazada öldüler (sağda).

Yapılan konuşma

Villiers'in stenosu yoktu. Ancak herşeyi detayıyla hatırlama yeteneğine sahipti. Konuşmalar esnasında aldığı notlar da, onun hatırladıklarının doğru olduğunun kanıtıydı. Celsedeki konuşmalar şöyleydi:

Villiers: "Bize cumartesi ve pazar günleri neler olduğunu anlatır mısınız?"

Irwin: *"Zeplin'in ağırlığı birkaç ton fazlaydı. Yapısı çok uyduruktu. Kılıf ve kirişler sağlam maddelerden yapılmamıştı."*

Villiers: "Bir dakika lütfen. Her şeyi en başından anlatamaz mısınız?"

Irwin: *"Pekâlâ, uçuşa geçmeden bir gün önce, akşamüstü, gaz göstergesinin bir aşağı bir yukarı oynadığını gördüm. Bu gaz sızıntısının veya kaçağının olduğunun belirtisiydi. Sızıntı gaz musluklarının çevresindeydi. Ancak bunu bir türlü önleyemedim."*

Villiers: "Biraz daha açıklaman mümkün mü?"

Irwin: *"Gaz torbaları da devamlı sallanıyordu. Bu da gaz üzerinde belirli bir basınca neden oluyordu. Gaz musluklarının kenarından da gaz sızıyordu. Şef makiniste bundan söz ettim. Daha o zamandan başımıza neler gelebileceğini tahmin edebiliyorduk.*

Daha sonra hava raporları geldi. Uçuş subayları Scottie, Johnnie ve ben bir toplantı yaptık. Gaz kaçağından ötürü, planlanan saatte kalkmamamız gerektiğini düşündük. Hava durumu da iyi değildi. Bunun için Manş'ı geçtikten sonra, Le Bourget'te durup, havanın düzelmesini beklemeye karar verdik.

Üçümüz de korkuyorduk. Ve Scottie şöyle dedi: Bakın, bu işin artık içindeyiz. Allah aşkına R 101'e binerken gülümseyelim ve İngiltere'yi hiçbir şey olmamış gibi terk edelim."

Kabul etmiyorlar

Price ve Villiers birbirlerini tanımıyorlardı. Ayrıca birbirlerinin, Eileen Garrett ile yaptıkları seanslardan da haberleri yoktu. Bu celselerde aldıkları bilgileri Sir John Simon'a sundular. Price ayrıca durumu Hava Bakanlığı'na da bildirdi. Ne keşif mahkemesi ne de Hava Bakanlığı bu olağanüstü bilgileri kabul etmedi. R 101 trajedisi de böylece kapandı gitti...

R 101 dosyası kapanmadı. Sayfa: 526'da.

Dünyanın içine açılan gizemli kapılar

Bazı araştırmacılar dünyanın içinin boş olduğunu ileri sürüyorlar. Bir fotoğraf ile de bunu kanıtladıklarını söylüyorlar. Kutuplarda ve başka yerlerde bazı gizemli kapıların işaretleri var. Açıkçası, dünyanın içinde bulunduğu kabul edilen bir yeraltı ülkesi aranıyor.

1970'LERİN BAŞINDA, Amerikan Çevresel Bilim Hizmetleri Dairesi (ESSA), kuzey kutbunun uzaydan çekilmiş bazı fotoğraflarını yayınladı. Bunlar 23 Kasım 1968'de **ESSA-7** adlı uydudan çekilmişti. Fotoğraflardan biri, kuzey kutbunun, üzerinden hiç eksik olmayan o bulutlu halini gösteriyordu. Bir diğerinde ise, aynı bölge bulutsuz olarak görüntülenmişti. Kutbun olması gereken yerde kocaman bir siyah delik vardı!

Uçandaireciler ilgi gösteriyor

Tabii ki, o zamanlar bu kurum, hava tahminleri için her zaman yaptığı bu işin, ileride uçandaire araştırmacıları arasında büyük sansasyona ve tartışmalara neden olacağından tamamıyla habersizdi.

Amerika'da yayınlanmakta olan **Flying Saucers** dergisi, 1970 yılı Haziran sayısında konuya geniş yer verdi. Dergide ESSA-7'nin çektiği fotoğrafların yanı sıra, yayımcı ve uçandaire uzmanı **Ray Palmer**'ın söz konusu deliğin gerçekliğini vurgulayan bir yazısı da yer aldı.

Dünya içi bir uygarlık

Ray Palmer ile birlikte birçok uçandaire araştırmacısı da zaten, dünyanın içinin boş olduğuna uzun zamandır inanıyordu. Ayrıca onlara göre dünyanın içinde henüz keşfedilmemiş bir yerlerde, son derece gelişmiş varlıkların oluşturduğu bir uygarlık vardı. İşte

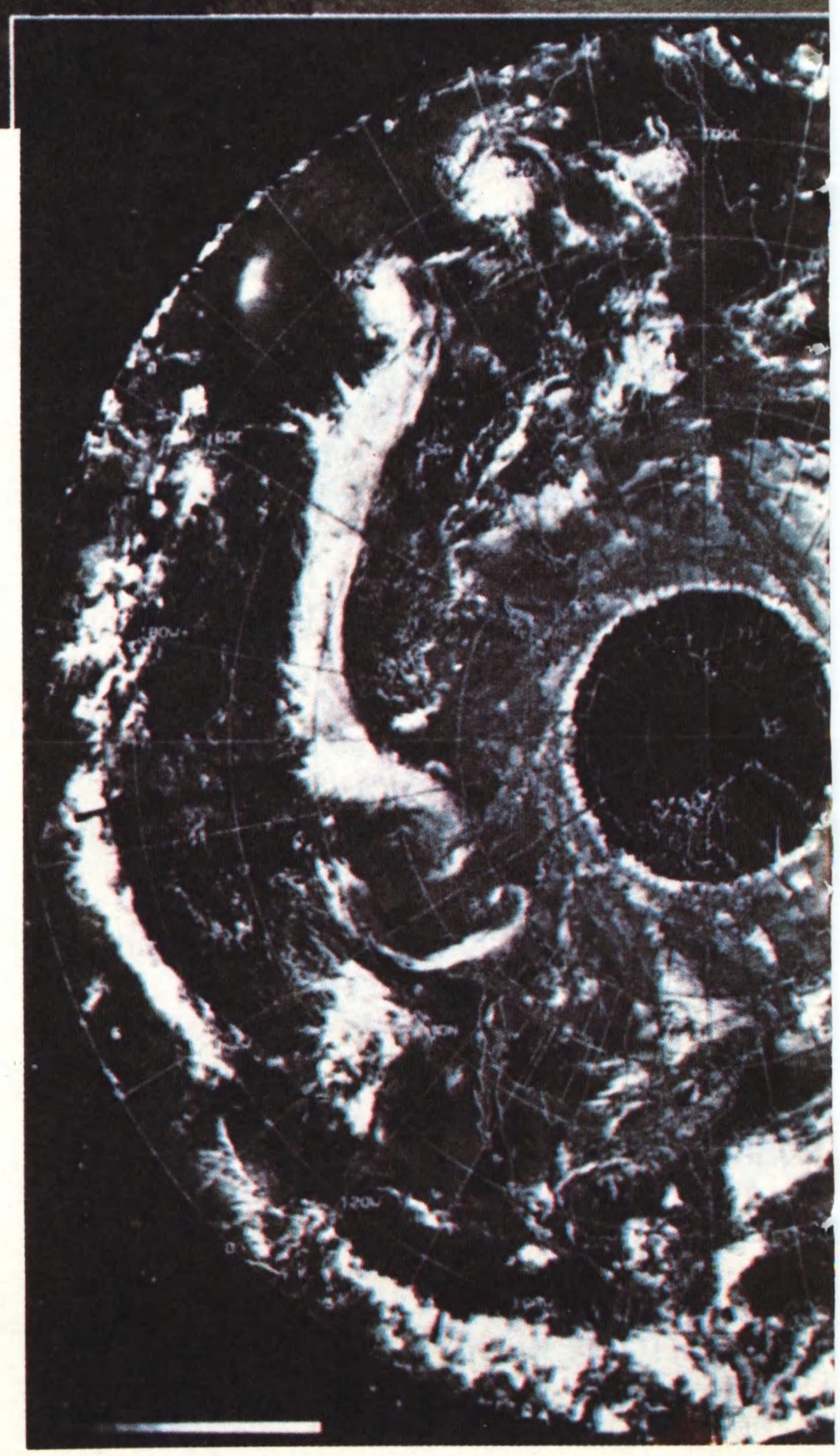

Antartika'da Signey Adası'ndaki esrarengiz bir mağaranın içi (üstte).

ESSA-7'nin çektiği, kuzey kutbunun fotoğrafı. Kutbun olması gereken yerde görülen esrarengiz siyah delik uzun tartışmalara neden oldu. Bazı uçandaire araştırmacılarına göre bu delik "Dünyanın içinin boş olduğunu" gösteren kesin bir kanıttır (sağda).

1940 yıllarında Amiral Richard E. Byrd, kutuplara yaptığı çok sayıda araştırma gezisiyle içi boş dünya tartışmalarını alevlendirdi (üstte). Karısını kurtarmak için, yeraltı cehennemine giren, ünlü Yunan düşünürü Orfeus (sağda).

uçandaireler bu uygarlıktan geliyordu ve yeryüzüne çıkmak için de bu delikten yararlanıyorlardı.

Söz konusu fotoğraftan yola çıkan Palmer, "dünya-altı" bir süper ırkın var olabileceği ihtimali üzerinde duruyordu. Ayrıca bu delikten girmek suretiyle, bu gelişmiş uygarlığa ulaşmak da mümkün olabilirdi...

İçi boş dünya

Palmer, derginin bir sonraki sayısında, çok önceleri ileri sürülmüş bir başka "içi boş dünya" teorisi ile okuyucunun karşısına çıktı. Böylelikle bu konudaki kendi düşüncelerini oldukça güçlendireceği inancındaydı. Yıllar önce uzun tartışmalara neden olan bu teori, kuzey ve güney kutuplarında birçok kez araştırmalar yapmış **Richard E. Byrd**'ın ünlü kutup gezilerine dayanıyordu.

O zamanlar Amerikan Deniz Kuvvetleri'nde amiral olan Richard Byrd (1888-1957) yetenekli bir havacı ve başarılı bir kutup araştırmacısıydı. İlk kez 9 Mayıs 1926'da kuzey kutbu üzerinde uçtu. Daha sonraları çeşitli tarihlerde Antartika'ya düzenlenen çok sayıda araştırma gezisinin öncülüğünü yaptı.

Teori benimsenmeye başlanıyor

Byrd'ın ünlü kutup gezileri, **"İçi Boş Dünya"** teorisini savunan çok kişiyi cesaretlendirdi. Bu konuda birçok makale ve kitap yazıldı. Bunlar arasında, **Amadeo Giannini**'nin **"Kutupların Ötesindeki Dünyalar"** (1959) ve **Dr. Raymond Bernard**'ın **"İçi Boş Dünya"** (1969) adlı yapıtları sayılabilir.

Dr. Bernard, kitabında, Byrd'ın kutup uçuşları sırasında, kuzey ve güney kutupları üzerinde uçmadığını, aslında dünyanın içine doğru uzanan büyük bir delikten girdiğini iddia etti. İşte Ray Palmer'ın ilk kez Flying Saucers dergisinin Aralık 1959 sayısında ortaya attığı içi boş dünya teorisi de, geniş ölçüde söz konusu kitaptan yaptığı alıntılara dayanır. Bu tarihten sonra da dergide konuyla ilgili art arda birçok yazı yayınlandı.

Büyük Bilinmeyen

Giannini, Bernard ve Palmer'e göre Amiral Byrd, 1947 Şubat'ında kuzey kutbu üzerinde 2750 km uçtuğunu tahmin ettiği bir bölgeden söz ediyor: *"Kutbun ötesindeki o kara parçasını görmeyi çok arzuluyordum. Orasının 'Büyük Bilinmeyen'in merkezi olduğunu sanıyorum."*

Giannini, Bernard ve Palmer ayrıca, Byrd'ın aynı tarihte bir telsiz mesajı gönderdiğini de ileri sürdüler. Byrd mesajında, aşağıda buzların ve karın olmadığı, dağlardan, ormanlardan, yeşil bitkilerden, göllerden ve ırmaklardan oluşan geniş bir bölge gördüğünü, ağaçların altında tarih öncesi mamutları andıran bilinmeyen hayvanların gezindiğini belirtiyordu.

Efsanevi kayıp kent

Dahası, Amiral Byrd 1956 Ocak'ında Antartika'ya yaptığı son yolculukta 3700 km boyunca geniş bir bölgede uçtuğunu belirtti. Burasını, "ebedi gizemler ülkesi, büyüleyici kıta" olarak tanımladı. Bazı içi boş dünya savunucularına göre de, o kara parçası aslında kayıp bir uygarlığın yerleşim yeri olan efsanevi "Gökkuşağı Kenti" idi.

Amiral Byrd'ın bu açıklamalarından sonra, Giannini, Bernard ve Palmer, dünyada olağanüstü boyutlarda bir koridorun var olduğunu ileri sürdüler. Onlara göre, bir kutuptan diğerine uzanan bu koridor, dünyanın çekirdek kısmından da dik olarak geçiyordu. Byrd'ın kutuplardan girerek dünyanın içindeki "Büyük Gizem"e uçtuğu konusunda, üç araştırmacı da aynı görüşteydi. Böylece o bilinmeyen süper ırka ait gizli uçandaire üssüne de ulaşmıştı.

Uydu fotoğrafı ortalığı karıştırıyor

Derken 1970 Haziran'ına gelindi. Bu tarihte Ray Palmer, kuzey kutbundaki olağanüstü siyah deliği gösteren uydu fotoğraflarını

yayınladı. Bu olay dünyadaki diğer içi boş dünya savunucularının teorilerine daha bir inançla sarılmalarına neden oldu. Tartışma böyle başladı. Fakat dünyanın içi gerçekten boş muydu? Kutuplarda gerçekten ileri sürüldüğü gibi "delikler" var mıydı?

Efsaneler de var

Dünyanın birçok yerinde, yeraltına uzanan tüneller, mağaralar, yeraltı kentleri ve dünyaaltı uygarlıklar gibi konular çok eski çağlardan beri destanlara ve efsanelere hep konu oldu.

Sözgelimi, Gılgamış Destanı'nda Babilli **Gılgamış**'ın Tanrıların arasına karışmış olan atası **Utnapiştin**'i bulmak için Kutsal Moşu Dağı'ndan girerek yeraltındaki Tanrıların Bahçesi'ne ulaştığı yazılıdır.

Oğuz Kağan Destanı'nda, **Oğuz Kağan**'ın atının buzlarla kaplı bir dağın içine girerek kaybolduğu anlatılır. Türklerin Türeyiş Destanı'nda da sık sık yeraltı dünyasından söz edilir.

Eski Yunan'ın ünlü bilgesi **Orfeus** da ölmüş olan karısı **Eurydice**'i yeraltı cehenneminden kurtarmak için yeraltı dünyasına inmiştir.

Mısır firavunlarının yeraltı dünyasına inmek için piramitlerin içine gizli geçitler yaptırdıkları söyleniyor.

İnkalar, hazinelerini açgözlü İspanyol istilacılardan kurtarmak için yeraltında gizli bir yerlere taşımışlardır.

Orta Anadolu'daki yeraltı kentlerinin (Bkz. Sayfa 60) kimler tarafından ve niçin yapıldıkları bilinmediği gibi, yeraltında nerelere kadar uzandığı da bilinmiyor.

Tüm bunlara ilaveten bir de Agarta efsanesi var. Merkezi Himalyalar'ın altında olduğu söylenen bu gizemli yeraltı ülkesinde, son derece gelişmiş varlıkların olduğu belirtiliyor. Agarta konusuna hemen hemen tüm doğu efsanelerinde rastlanıyor.

İçinde yaşayanlar var, deniyor

Bilim dünyası da bu teoriye karşı pek kayıtsız kalmadı. Örneğin, 18. yüzyılın matematik dehası olarak kabul edilen **Leonard Euler**, mantıki olarak dünyanın içinin boş olduğunu saptadığını açıkladı. Dahası, Euler'a göre, dünyanın içinde merkezi bir güneş vardı ve tabii yaşayanlar da...

Euler'in çağdaşı, Halley Kuyrukluyıldızı'nı keşfeden ve İngiltere Kraliyet gökbilimcilerinden Dr. **Edmund Halley** de dünyanın içinin boş olduğunu, ayrıca içinde üç tane de gezegeni olduğunu düşündü.

1870'lerin başında, Amerikan İç Savaşı sırasında adı duyulmuş olan **John Cleves Symmes** de dünyanın içinin boş olduğuna inananlardandı. Hatta bu konudaki teorilerini kanıtlamak için gereken araştırma gezisini Amerikan hükümetinin finanse etmesini istedi. 1878'de oğlu, Symmes'in teorilerini bir kitap halinde yayınladı. Kitabın adı şöyleydi: **"Dünyanın İçinin Boş ve Yaşanılabilir Olduğunu ve Kutuplara Açıldığını Kanıtlayan, Symmes Eş Merkezli Küreler Teorisi."**

Symmes'ler böylelikle, dünyanın içine kutuplardaki deliklerden girilebileceğine; orada insanlar olmasa bile sıcak iklimli ve zengin bir bölge, verimli bitkiler ve hayvanlar bulunabileceğine insanları inandırmayı umuyorlardı.

Symmes'in bu görüşleri çıkar peşinde koşan birtakım kişileri harekete geçirdi. Bu açıkgözlerden biri olan **Cyrus Read Teed** yeni bir din kurduğunu açıkladı: **"İçi Boş Dünya Dini."**

Yine bir başkası, **William Reed** çok tartışmalı bir kitap yazdı: **"Kutupların Hayaleti"** (1906). Babasının bu teorisine yürekten inanan Symmes'in oğlu ise, daha da ileri gidip, dünyanın içinde yaşayanları bile açıkladı: İbranilerin kayıp 10 kabilesi.

Romanlar yazılıyor

Bu teoriler bilimkurgu yazarları için çok iyi malzeme oluşturdular. Sözgelimi, bilimkurgu edebiyatının temellerini atan, 19. yüzyılın üç büyük yazarı bu konuyu eserlerinde bol bol kullandılar.

Amerikalı şair ve yazar **Edgar Allan Poe** (1809-1849) 1833'te yazdığı **"Arthur Gordon Pym'in Serüvenleri"** adlı kitabında, eserin kahramanı ile arkadaşının, dünyanın içindeki bir uygarlığın temsilcisi ile karşılaşmaları konusunu işledi.

Fransız yazar **Jules Verne**'in (1828-1905) 1864'te yazdığı **"Dünyanın Merkezine Yolculuk"** adlı klasik yapıtını bilmeyen yoktur. Verne, bu kitabında, maceraperest bir profesör ile yeğeninin İzlanda'daki sönmüş bir yanardağdan dünyanın içine girerek, aşağıda yeni bir gök, denizler ve tarih-öncesi dev sürüngenler ile karşılaşmalarını anlattı.

İngiliz toplumbilimci ve yazar **Herbert George Wells** (1866-1946) ise 1895'te yazdığı **"Zaman Makinesi"** adlı yapıtında günümüzden 800.000 yıl sonrasına giden bir zaman gezgininin, yeraltında yaşayan Morlocklar ile olan ilişkilerinden söz etti. Wells, 1898'de yazdığı **"Dünyalar Savaşı"**nda da, uzaylıların saldırısına uğrayan ve büyük bir yenilgiye uğrayan dünyalıların yok olan uygarlıklarını, yeraltında nasıl yeniden kurduklarını işledi.

İçi boş dünyaya olan inanç öylesine yaygınlaştı ki, **Tarzan**'ın yaratıcısı Amerikalı yazar **Edgar Rice Burroughs** (1875-1950), Tarzan'ın bir dünya-altı serüvenini yazmak zorunda kaldı: **"Tarzan Dünyanın Merkezinde"** (1929). Kitapta ünlü ormanlar kralının dünyanın içindeki Pellucidor ülkesindeki maceraları anlatılır.

Amerikalı yazar **Howard Philiph Lovecraft** ise, **"Zamanın Dışındaki Gölge"** (1936) adlı kitabında, çok eski bir yeraltı ırkını günümüze kadar getiren bir temayı işledi. Bu ırk

Dünyanın içindeki "Tanrıların Bahçesi"nde, atası Utnapiştin'i arayan Gılgamış Destanı'nın ünlü kahramanı Gılgamış (altta).

150 milyon yıl önce dünyaya egemendi. O zamandan beri de dünyanın içinde varlığını sürdürüyordu. Uzay araçlarını keşfetmişlerdi, atom enerjisi ile çalışan araçları vardı, zamanda yolculuk yapabiliyorlardı. Ayrıca telapati, durugörü, kehanet gibi yetenekleri de oldukça gelişmişti.

Esrarengiz bir ırk

Lovecraft'ın bu eserinde, **Richard S. Shaver**'ın **"Lemurya'yı Hatırlıyorum"** adlı bir yazısının etkisinde kaldığı düşünülebilir. Shaver'ın bu yazısı ilk kez **"Amazing Stories"** (Şaşırtıcı Öyküler) adlı derginin Mart 1945 sayısında yayınlandı. Kullanılan ifadelere bakılırsa, "Lemurya'yı Hatırlıyorum" bir hayal ürünü olmaktan çok, gerçeğe dayanıyor gibiydi.

Shaver, **"zararlı robotlar"** sözünden türetilmiş olan ve **Derolar** adıyla bilinen bir ırktan söz ediyordu. Shaver'e göre Derolar, dünyanın her yanını sarmış olağanüstü bir yeraltı kent şebekesinde varlıklarını sürdüren, dejenere olmuş bir beşer-altı ırktı. Asıl vatanları Lemurya idi. Bir zamanlar Lemurya'da egemen durumda bulunan ırkın, yani Atlantlar ile Titanların köleleriydiler.

Yeryüzü 12.000 yıl önce kozmik bir felakete maruz kalınca, Atlantlar ile Titanlar yeraltında inşa ettikleri kentlere çekildiler. Bir zaman sonra da uzaygemileriyle dünyayı terk edip başka gezegenlere göç ettiler. İleri teknolojileri ile yeraltı kentleri de Derolara kaldı.

Uçandairelerin ortaya çıkması

Böylelikle Shaver, bir yeraltı Lemurya Dünyası'nı açıkladığı zaman, konu olağanüstü bir ilgiyle karşılandı. Yavaş yavaş güncelliğini yitirmeye başlayan **"İçi Boş Dünya Teorisi"** ile dünya-altı gizli uygarlıklar, yeniden ilgi çekmeye başladı. İlk kez o yıllarda başlayan uçandaire olaylarını da birçok kişi anlamlı tesadüfler olarak yorumladı.

Önce, 21 Haziran 1947'de **Harold Dahl** adında bir kıyı koruma görevlisi Kanada sınırı yakınlarında altı adet disk biçiminde uçan obje gördüğünü bildirdi. 3 gün sonra da Amerikalı **Kenneth Arnold** uçağını kullandığı sırada ünlü gözlemini yaptı (Bkz. Sayfa: 12),

Dünyanın içinden...

Bu iki gözlem, Amerika'da ve Avrupa'da uçandairelere karşı olağanüstü bir ilginin uyanmasına yol açtı. O tarihlerde uçandairelerin kökeni ile ilgili, iki yaygın teori vardı. Bu cisimler ya uzak yıldız sistemlerinden gelen dünya-dışı uzay araçlarıydı, ya da dünyanın içinde yaşayan son derece gelişmiş zeki varlıkların ürünüydü. Yeryüzüne girip çıkmak için de kutuplardaki delikleri kullanıyorlardı.

Uçandaireye bindirilenler

John G. Fuller adlı araştırmacı 1966'da yazdığı bir kitapla uçandaireler konusuna, diğer teorilere benzer bir yaklaşımda bulundu. **"Yarıda Kalan Yolculuk"** adlı söz konusu kitapta, uçandaire literatürüne **"Betty ve Barney Hill Olayı"** olarak geçen, Amerikalı bir çiftin yaşadıkları bir olay inceleniyor.

19. yüzyılda içi boş dünya görüşünü savunanlardan Amerikalı John Cleves Symmes. Symmes'in "iç dünyasında" verimli bitkilerin ve hayvanların olduğu sıcak iklimli, zengin bir ülke vardı (en üstte).

Jules Verne'in "Dünyanın Merkezine Yolculuk" adlı yapıtından uyarlanan, dünyanın içindeki bir denizi gösteren temsili bir resim (üstte).

Bir uçandaire tarafından kaçırıldıklarını belirten Betty ve Barney Hill çifti. Kendileriyle görüşen uzaylılara göre, yeryüzünün çoğu yerinde, gerek yeraltında, gerekse denizlerin altında birçok uçandaire üssü var (sağda).

Buna göre Hill çifti otomobilleriyle yolculuk yaparken bir uçandaire gördüler. Fakat, daha sonra gelişen olayları bir türlü hatırlayamadılar. Bir zaman sonra uygulanan bir hipnotizma seansı ile bu sorun çözümlendi. Hill çifti hipnoz altında, bir uçandaireye bindirildiklerini, kısa boylu garip yaratıkların, üzerlerinde birtakım deneyler yaptıklarını, aralarında telepatik bir iletişimin olduğunu vs. anlattılar.

Bu olayı uzun uzun inceleyen Fuller, kitabında, bu yaratıkların, dünyanın hemen hemen her yerinde dünya dışı varlıklara ait gizli üsler olduğuna ilişkin bir bilgi verdiklerini yazdı. Fuller'a göre bu üslerin bir kısmı deniz altında ve en azından biri de Antartika'da bulunuyor.

Dünyanın içindeki üsler

Bir zaman sonra bu ilginç olay ile, uçandaire araştırmacısı **Aime Michel**'in geniş bir okuyucu kitlesi olan **"Uçandaireler ve İzledikleri Gizemli Doğrusal Hat"** (1958) adlı kitabı arasında bir bağlantı kuruldu. Bu kitabı okuyan birçok kişi, uçandairelerin kuzey-güney doğrultusunda seyrettiğini düşündü. Buradan hareketle, Arktik ve Antarktik bölgelerinde gizli uçandaire üsleri olduğu görüşü giderek benimsendi.

İşte tüm bunlar 1970 Haziran'ında Ray Palmer'ın, o tartışmalı teorisini ortaya koymasına neden oldu: *"Uçandaireler dünyanın içindeki bir gizli uygarlıktan geliyorlar. ESSA-7'nin çektiği fotoğraflarda da görüldüğü gibi, kutuplardaki devasa deliklerden girip çıkıyorlar."*

Palmer'ın bu ilginç görüşleri ve Amiral Byrd'ın Antartika'nın bilinmeyen derinliklerinde uçtuğu yolundaki sansasyonel açıklamaları, tüm dünyadaki uçandaire araştırmacılarını ve içi boş dünyaya gönül verenleri son derece heyecanlandırdı ve olağanüstü bir ilgi göstermelerine neden oldu. Daha sonra başka konular da ortaya çıkmaya başladı.

Fotoğraf, kutupta gerçekten bir delik olduğunu gösteriyor mu? Sayfa: 544'te.

Öteki dünyanın da sesi var!

Bilinen hiçbir maddi kaynaktan gelmeyen ve ancak teyple kaydedilebilen esrarengiz sesler nasıl açıklanacak? Birçoklarının inandığı gibi bunlar, ölülerin sesleri midir? (Bkz. sayfa 431) Yoksa kayıt alma seansları esnasında orada bulunan kişilerden mi çıkıyor?

FRIEDRICH JÜRGENSON, ilk esrarlı sesleri 1959'da kaydetti. Bu işi basit, portatif bir teyple gerçekleştirdi. Mikrofon teybe bağlıydı. Sonraki araştırmacılar, iki yöntem kullandılar. İlkinde teybin mikrofon girişine bir radyo bağlanıyordu. Sonra "beyaz ses" denilen sesin bulunduğu dalga boyu bulununcaya kadar düğme çevriliyordu. İkinci yöntemde ise, akımın tek yöne geçmesine olanak sağlayan düzeltici bir aygıt (diyod) mikrofon girişine bağlanıyordu.

Radyo dalgası olamaz

Konstantin Raudive'in (Bkz. Sayfa: 431) kullandığı diyod, basit kristal tipteydi. Radyonun ilk bulunduğu zaman kullanılan cinstendi. Bu diyodla kullanılan anten ancak birkaç santim uzunluğundaydı. Teknik olarak herhangi bir radyo dalgasını yakalamak olanaksızdı.

Bu basit yöntemlerle, amatör araştırıcılar tatmin edici sonuçlar aldılar. Ancak bilim dünyasının, Jürgenson'un elde ettiği sonuçları kabul edebilmesi için, çok daha ayrıntılı ve karmaşık yöntemlere ihtiyaç vardı.

Başka sesleri almamak

1971'de, **Colin Smythe**'in şirketi, Dr. Konstantin Raudive'in kitabını İngilizce olarak basmadan önce emin olmak istedi. Çok sıkı kontrol şartları altında iki deney yapıldı. İlki 24 Mart'ta İngiltere, Buckinghamshire'daki Gerard's Cnoss Stüdyosu'nda gerçekleştirildi. Pye Plak firmasının iki gözlemcisi de deneyde hazır bulundu. **Ray Prickett** ve **Keith Attwood** adındaki gözlemciler şirketin baş kayıt mühendisiydiler.

Bütün malzeme Pye firması tarafından sağlandı. Bu malzemelerin arasında şu aletler vardı: Radyo istasyonlarından alınacak istenmeyen sesleri bloke etmek için aygıtlar, alçak ve yüksek frekanslı iletkenler, özel korunmalı hassas teyp kasetleri. Ayrıca dört ses alma aygıtı özel olarak senkronize edilmişti.

İlk kayıt, mikrofon aracılığıyla yapıldı. Böylece odadaki normal sesler, gürültüler kaydedildi. Hassas bir diyod da aygıtlara bağlıydı. Diyoda da kayıt indikatörü bağlıydı. Gözlemciler arasında Dr. Raudive, Colin Smythe, **Peter Bander** ve Colin Smythe şirketinin yönetim kurulu başkanı Sir **Robert Mayer** de vardı. İki mühendis bu makinenin başka bir kaydı almasının olanaksız olacağına kefil oldular.

Colin Smythe, yayınevinin Dr. Raudive'in kitabını yayımlamasından önce dikkatle kontrol edilmiş deneyler yapmak gereğini duydu. Deneyler Pye Plakları firmasının denetimi altında yapıldı. Aşağıdaki resimde bu deneylerden ilkine katılanlar görülüyor. Soldan sağa, Dr. Raudive, Peter Bander (Colin Smythe şirketinin yöneticilerinden biri), Ken Attwood, Ray Prickett (Pye şirketinin baş kayıt mühendisleri) Sir Robert Mayer (Colin Smythe şirketinin yöneticisi). 18 dakikalık kayıt süresince bantta 200'den fazla ses duyuldu (altta).

Ölmüş arkadaşının sesi

Bant 18 dakika süreyle döndü. Bu arada diyoda bağlı kayıt indikatörünün ibresi devamlı olarak oynadı. Ray Prickett kulaklıkla dinlemeye çalıştıysa da hiçbir şey duyamadı. Bant geriye sarıldığında teypte 200'den fazla ses duyuldu. Bunlardan 27'si orada bulunan herkes tarafından anlaşılır türdeydi.

Sir Robert Mayer hayretler içinde kalmıştı. Çünkü seslerden birini hemen tanımıştı. Bu,ölmüş bir arkadaşına, ünlü konser piyanisti **Arthur Schnabel**'e aitti. Tanınmayan bir başka ses de Dr. Raudive'e **"Kosti"** diye sesleniyordu. Kosti, doktora çocukken arkadaşlarının taktığı isimdi.

"Fizik yasalarıyla açıklamam olanaksız"

İkinci deney 3 gün sonra, 27 Mart'ta yapıldı. Bu kez, Enfield adında çok özel bir laboratuvar kullanıldı. Çünkü elektromanyetik radyasyonu tümüyle izole edecek bir şekilde yapılmıştı. Deneyi **Peter Hale** yönetti. Hale, bu konuda İngiltere'nin önde gelen uzmanlarından biriydi. Asistanı **Ralph Lovelock** da uzman bir fizikçi ve elektronik mühendisiydi. Deneyden sonra bantlara son derece net seslerin kaydedildiği görüldü.

Peter Hale daha sonra şöyle bir açıklama yaptı: *"Geçen cuma günü yaptığımız deneyle-*

rin sonuçlarını, bilinen fizik yasalarıyla açıklamam olanaksız." Ralph Lovelock da bu görüşe katıldı.

Böylece nedenleri ne olursa olsun, bu seslerin varlığı,önde gelen bilim adamlarınca da kabul edilmiş oluyordu. Ancak bu seslerin kökeni neydi? Nelerden söz ediyordu?..

Çok hızlı konuşuyorlar

Deneylerin çoğunda sesler garip bir ritimle konuşuyorlardı. Bu sesler ilk başta kulağa yabancı geliyorlardı. Ancak dinleyici sesin temposuna uyum sağladığında, sözcükler ve kısa cümleler kolayca anlaşılıyordu. Sesler sanki zamanla yarışır gibiydi.

Bir araştırmacının söylediği gibi, sanki zamanları kısıtlıydı ya da enerjileri tükeniyor gibiydiler. Konuşulan dil, mesajın verildiği kişinin ana dili oluyordu. Hem Peter Bander hem de Sir Robert Mayer Alman'dılar. Sesler onlarla Almanca konuşmuşlardı. Dr. Raudive birçok dil bilmekteydi. Onun bulunduğu ortamlarda sesler ona değişik dillerde mesajlar iletiyorlardı. Dr. Raudive aynen şunları söyledi:

"Cümle yapısı, günlük konuşmanın kurallarından tamamen farklıdır. Sesler bizim konuştuğumuz gibi konuşuyor görünmelerine rağmen, konuşma sağlayan mekanizmanın bizimkinden tamemen farklı olması gerekir."

"Ölüler yaşıyor"

Jürgenson gibi Dr. Raudive de inançlı bir Katolikti. Bu nedenle onun temel ilgisi, seslerin ölmüş kimselere ait olup olmadığını saptamaya çalışmaktı. Sonunda, bir tür soru-cevap tekniği geliştirdi. Yüksek sesle sorular soruyor, sonra sesleri cevap vermeye davet ediyordu. Ne yazık ki, cevaplar çok kısaydı. Herhangi bir şey açıklamıyorlardı ve sorulara da cevap vermiyordu. Yalnızca, *"Lütfen inan, benim"* şeklinde cevaplar alınabiliyordu.

Besteci ve konser piyanisti Arthur Schnabel. Sir Robert Mayer, ölmüş olan arkadaşının sesini banttan işitince Dr. Raudive'in kitabının basılmasına karar verdi. "Eğer Pye şirketinin kayıt mühendisleri bile bu olaya bir açıklık getiremiyorlarsa, halkın bu olayı duymaması için hiçbir neden yoktur" demişti (üstte).

Yaşadıklarını öğreniyorlar

Bazen de seslerin tonunda bir sürpriz ve hayret seziliyordu. Sanki araştırıcıların çabaları sayesinde yaşadıklarını öğreniyorlar, uykudan uyanıyorlardı. Olayı araştıran **Harold Bergestam, "Fate"** dergisinin Mart 1973 sayısına şöyle yazdı:

"Biz bir adamın sesinin net olarak 'yaşıyorum' dediğini teypten duyduk. Sonra bu cümleyi bir daha tekrarladı. Sesi heyecan ve mutlulukla dolmuştu. Anladığımız kadarıyla öldüğü halde yaşamaya devam ettiğini yeni anlamıştı."

İsa Peygamber'den haber

Katolik Dr. Raudive'e göre, en önemli mesajlar İsa Peygamber'in varlığını ve kilisenin Araf doktrinini kabul eden mesajlardı. Birçok ses, kendilerine dua edilmesini istiyordu. Deney yapanlara, kendilerine ancak duayla yardımcı olunabileceğini söylüyordu. Diğerleri şöyle diyordu: *"İsa burada yapayalnız dolaşıyor", "İsa burada, rahipler burada."* Diğer bir ses: *"Ulu Tanrım, hatırla Raudive."*

Tanrı ve şeytan

Dr. Raudive konuşmacılara teybe kendi istekleriyle konuşup konuşmadıklarını sorduğunda, bir ses şöyle cevap verdi: *"Tanrı'nın izniyle, insanın iradesi kısıtlıdır."*

Diğer taraftan bazı mesajlar da şeytanla ilgiliydi. *"Dua et. Şeytanın etkisi altındayım", "Şeytan vardır."*

Gündelik işlerden söz ediyorlar

Bazen de sesler gündelik işlerden söz ediyordu. Sigara ve içki istiyorlar, deneyi yapanların giysilerini anlatıyorlardı. Belki de konuşabildikleri kadar görebildiklerini de vurgulamak istiyorlardı.

Temmuz 1971'de Profesör **Hans Bender** ile Friedrich Jürgenson, ilginç bir deney kaydettiler. Jürgenson evde Profesör Bender ve ekibinin gelmesini bekliyordu. Ekipte **Gisela** isimli bir kız da bulunuyordu. Beklerken kayıt yaptı. Bandı dinlediğinde Almanca olarak söylenen şu sözleri duydu: *"Yakında gelecekler. Dişçi. Dişçi."*

Anlaşılmaz ilişkiler

Bender'in grubu eve vardı. Teyp kaydının yapıldığı sırada Gisela'nın çok şiddetli dişi ağrıyordu. Tesadüfen, Jürgenson'un eşi bir diş doktoruydu. Ekip deneylerine devam ederken Gisela da Bayan Jürgenson'un muayenehanesine alındı. Bir süre sonra, bantta bir kadın sesinin *"Tombala"* dediği duyuldu. Sanki bir şeyde başarı kazanmıştı. Ses Gisela'nın sesine benziyordu. Kaydın yapıldığı anda

Gisela'nın da dişi çekilmişti.

Telepatik bir bağ

Gisela'nın yaşadığı olay, ruhsal araştırmacıların "sarsıntı olayı" adını verdikleri bir olaya çok benziyor. Bu olay basitçe şöyle açıklanabilir. Alıcı olan kişi birden, başka bir kişinin, "vericinin" bir sarsıntı geçirdiğinin farkına varır. Bu sarsıntı acı, şok, üzüntü olabilir. Verici çok uzak bir yerde de olabilir.

Bu tür olaylara en çok savaş zamanlarında rastlanıyor. Sözgelimi bir anne, evladının yaralandığı anı görebilir veya onun o andaki sesini işitebilir. Genellikle de öldüğü anı hissedebilir. Teoriye göre acı ve şok, anne ile oğlu arasında telepatik bir ilişkinin doğmasına neden oluyor.

Eğer Gisela yeterince acı duyuyorsa ve acıdan kurtulduğu anda da belirli bir rahatlamaya ulaşabiliyorsa, bu olay için gereken duygularını telepatik olarak gösterebilmiş demektir. Ancak bu duyguların bir teybi etkilemesi, parapsikolojide psikokinezi adı verilen olayın kapsamına girer.

Telepsikokinezi

Psikokinezi, fiziksel maddelerin yalnızca zihin gücüyle etkilenmeleri olayıdır. Eğer Gisela'nın sesinin teybe kaydında telepati söz konusu ise, demek ki bu telepati, teybin kayıt kafasını etkileyecek bir güçteydi. O zaman bu tür bir olayı uzaktan, yani telepsikokinezi kapsamında ale almak gerekir.

Celsedekilerin etkisi

Profesör Bender, hiçbir resmi açıklamada bulunmadı. Yine de bu gizemli seslerin uzaktan psikokinezi ile oluştuğunu kabul etti. Ona göre, bu kayıt celselerine katılanlar, düşünceleriyle teybi etkiliyorlardı. Bu teorisini kanıtlamak için de, Raudive ile konuşanların yalnızca onun bildiği dillerde, Amerikalı uzmanlarla konuşanların da Amerikan aksanıyla konuşmasını gösteriyor.

Herkesin boynuna bir mikrofon

Profesör, kayıt celselerinden birindeki bir olaya da değiniyordu. Celseye katılanların her birinin boynuna mikrofon takmıştı. Her mikrofon da ayrı bir ses alma aygıtına bağlıydı. Böylece istenmeden yapılan fısıltılar bile kaydedilebilecek ve asıl seslerden ayırtedilebilecekti. Ayrıca bir mühendis de, bir osilografın (elektrik akımındaki titreşimleri kaydeden alet) başında görüntüler izliyordu.

Dr. Raudive'in kayıt seanslarından birinde Rus yazar Valery Tarsis de bulundu. Birden banttan Tarsis'in ölmüş arkadaşı, Dr. Jivago adlı romanın yazarı Boris Pasternak'ın (en üstte) sesi gelmeye başladı. Tarsis'in 1966'da Sovyetler Birliği'nden kaçışına değindi. Tarsis'in üzerinde çalıştığı kitaptan söz etti. Arkadaşı Olga'yı anlattı. Belki de hem Tarsis, hem de Pasternak onlara vaktiyle çok çektirmiş olan Stalin'in (üstte), öteki dünyada pek rahat olmadığını işitince rahat etmişlerdi.

Parapsikologlara göre

Parapsikologlar, uzaktan psikokinezi teorisinin, ölülerin sesleri teorisinden daha gerçekçi olduğu görüşündedirler. Böylece kaydedilen birtakım sözcük ve cümle parçaları da açıklığa kavuşabilir. Onlara göre bilinçaltının oluşturduğu yarım cümleler ve sözcükler, bilinçsiz olarak ve uzaktan psikokinezi ile kayda geçebilir.

Makul bir açıklama yok

Ancak bu tür olayların uzaktan psikokinezi ile açıklanmasını kabul etsek bile, acaba yine de Edison ve Raudive haklı olabilirler mi? Ölmüş kişiler mesajlarını teyp aracılığıyla iletebilirler mi?

Cambridge Üniversitesi Trinity Koleji'nde fiziksel araştırmalar üzerine eğitim yapan **David Ellis,** 1970-1972 yıllarında iki yıl bu konu üzerinde çalıştı.

Ses olayını bilimsel bir şekilde istiyordu. En az altı olayda Dr. Raudive, Lüksemburg radyosundan yapılan Rusça yayınları yakalamıştı. Ama yine de Dr. Raudive'in elinde bulunan 100.000 banttaki seslerin makul bir açıklaması yapılamadı.

Dr. Raudive'in ölümü ve...

2 Eylül 1974'te Konstantin Raudive, Bad Krozingen'deki evinde öldü. Ölümünden on gün sonra Almanya'da paranormal konularla ilgili konferans yapıldı. Amerikalı bir araştırıcı teyp ve mikrofonu kurdu. Daha sonra bant dinlendiğinde, 130 delegenin pek çoğu duyulan sesin Dr. Raudive'e ait olduğunu onayladı.

Ne yazık ki, o da üzerinde yıllarca uğraştığı bu konu hakkında bantlardaki seslerden fazla bilgi veremedi. Yalnızca "başka teknikler" diye tekrarladı durdu. 16 Kasım'da **Psychic News** dergisinde bu konuya ilişkin bir yazı yayınlandı.

Yazı şöyle bitiyordu: "Elimizde ayrıntılı bilgi yok . Bu seslerin kökenine ilişkin bugüne değin bir açıklama yapılamadı." Böylece gizem yine sürüyor...

Daha fazla bilgi için:

Peter Bander, *Carry on talking*, Colin Smythe 1972.
Richard Cavendish (ed.) *Encyclopedia of the unexplained*, Routledge & Kegan Paul 1974.
Sheila Ostrander and Lynn Schroeder, *Handbook of Psi discoveries*, Abacus 1977.
Konstantin Raudive, *Breakthrough - an amazing experiment in electronic communication with the dead*, Colin Smythe 1971.

Ateş yiyen Türk

Kızdırılmış kor halinde demirleri yalayan, boğazına şişler saplayan, kırık camların üstüne yatan bir adam. Bütün bu inanılması güç olayları yapan İsmail Temizel, imkân verilirse yanan bir fırına girebileceğini iddia ediyor. Arkadaşımız Ata Nirun, onunla görüştü ve normalüstü olaylarını izledi.

Adanalı İsmail Temizel 37 yaşında. Küçüklüğünden beri bedeninde akıl almaz bir dayanıklılık taşıyor. Kırık camların üzerine yatıyor (sağda). Bu olaydan sonra sırtında sadece bazı çizikler görülüyor (altta).

NİSAN 1982 tarihli **Hürriyet** gazetesinin Adana baskısının, 7. sayfasında şöyle bir başlık vardı; *"Çılgınlık bu."* Haberde Adanalı bir bakkalın yaptığı, alışılmadık bir gösteriden söz ediliyordu. **İsmail Temizel** adındaki bu bakkal, kor halindeki demirleri diliyle yalıyor, cam kırıklarının üzerine yatıyor, boğazına, kollarına sivri şişler batırıyordu. Bu adam Hint fakiri yani yogi değildi, bir illizyonist de değildi. Öyleyse, bu akıl almaz işleri nasıl ve neden yapıyordu?..

Ayağına demir kazık batıyor

İsmail Temizel, 37 yaşında, son derece güçlü bir fizik görünümü olan bir insan. Sağlıklı biri. Ruhun varlığına inanıyor. Evli, iki çocuk sahibi. Yakın zamana kadar bakkallık yapıyorken, sonra işleri bozuluyor ve seyyar satıcılık yapmaya başlıyor. Mali durumunun çok kötü olduğunu söylüyor.

Dokuz yaşındayken, İsmail'in ayağına bir demir çubuk saplanıyor. Bu olayı şöyle anlatıyor:

"Arkadaşlarla demir çubukları atıp, yere saplama oyunu oynuyorduk. Bir ara bir arkadaşın attığı demir, kazayla geldi ayağımın ön kısmına saplandı. O anda bir panik oldu, başta demiri atan olmak üzere hepsi kaçtılar. Korkmuştum ama birden fark ettim ki, hiç canım acımıyordu. Tuttum demiri, çekip çıkardım, kan akıyordu. Yerden toprak alıp, yaraya bı tım ve kan kesildi. Arkadaşların yanına gidip, oyuna devam ettik. Onlar da şaşırdılar ama çocukluk işte, fazla üzerinde durmadık..."

Hipnoz gücü de var

İsmail'in hipnoz gücü de var. Mavi renkli gözleri ve etkin bakışları hemen dikkat çekiyor. Bir aralar bu gücünü kullanıp, hasta insanları hipnoza sokup, telkinle tedavi ettiği olmuş. Epey başarılı olduğunu söylüyor. Sonra maddi sorunlar yüzünden, bu işe zamanı kalmamış. BİLİNMEYEN'in sorularına şöyle cevap verdi:

Bilinmeyen: Ailende senin özelliklerine sahip biri var mı?

İsmail Temizel: *"Hayır, yok! Bu özellikler sadece bende var. Daha, çok şey yapabilirim. İnsanlığa, inanç gücünün ve iradenin neler*

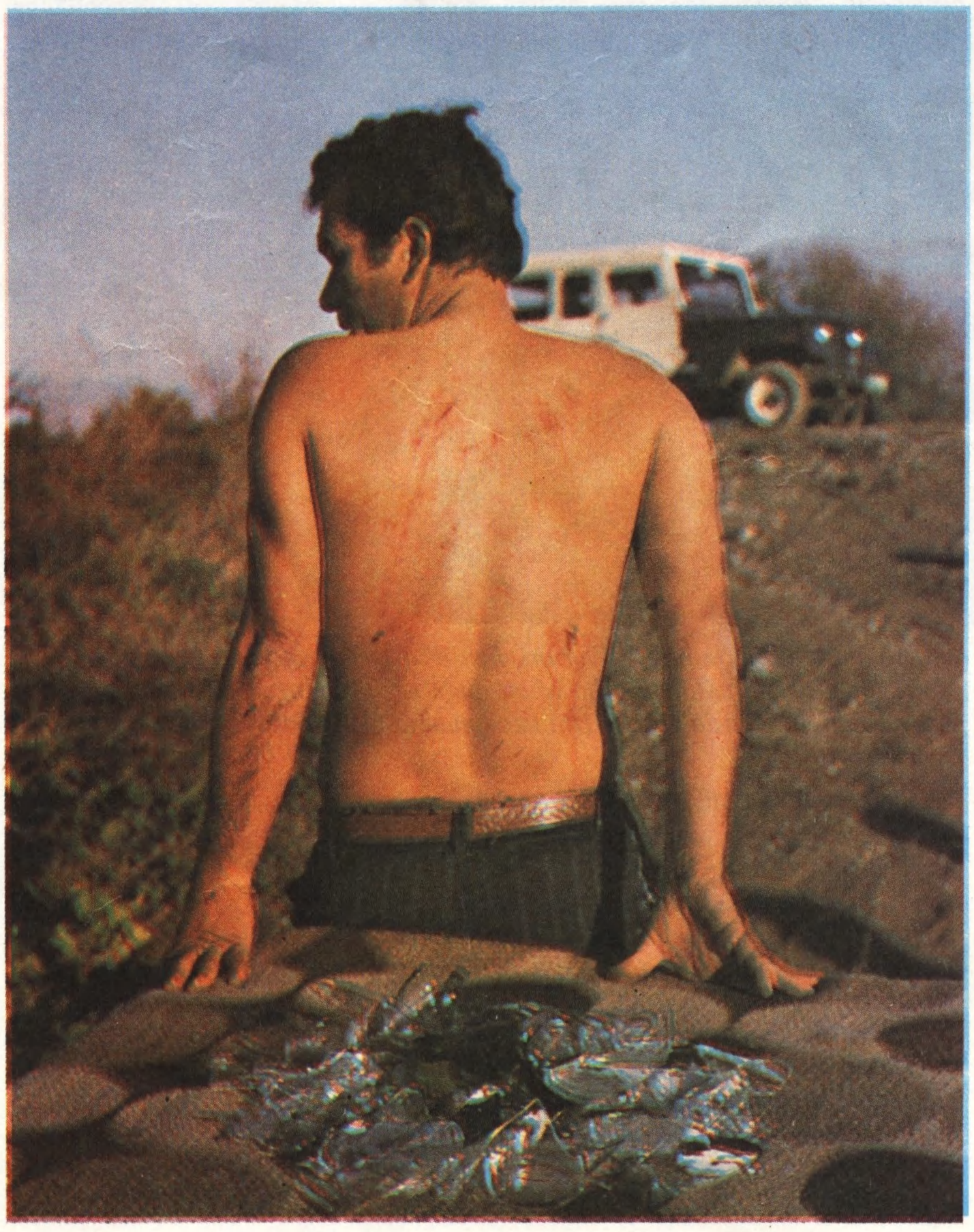

İsmail Temizel'in ateşten korkusu yok! Bunu göstermeden önce bir süre konsantre oluyor (en üstte). O sırada demir parçası ateşte kızdırılıyor. İsmail Temizel demiri eline alıyor (üstte).

yapabildiğini kanıtlamak istiyorum. Ben ilkokulu zor bitirdim, Milli Eğitim Müdürlüğü'ne başvurdum, okullarda gösteri izni istedim ama izin vermediler."

"Sadece Allah'a güvenir ve inanırım"

Bilinmeyen: Korkmuyor musun? Bu konudaki yorumun ne?

İsmail Temizel: *"Kesinlikle korku diye bir şey bilmiyorum. İnancım katıdır. Sadece Allah'a güvenir ve inanırım. Tüm tehlikeli gösterileri yaparken, kendimi ona teslim ederim ve onun beni koruyacağını çok iyi bilirim. Başka hiçbir düşüncem yok."*

İsmail'in gerek hipnoz, gerek din konusunda hiçbir bilgisi yok. Pek az dini bilgiyi, benzerleri gibi ailesinden almış. Görüldüğü kadarıyla da, bilgiye fazla gerek duymadan çok kuvvetli bir inançla hareket ediyor.

Yanık et kokusu

Kor halinde bir demir... İsmail önce konsantre oluyor. Derin ve uzun nefesler alarak çevreyle ilişkisini kesiyor. Sonra birden güçlü bir nara atarak, kor halindeki demiri diliyle yalıyor. Önce bir cızırtı duyuluyor, biraz sonra da kesif bir yanık et kokusu. Yüzünde acı duyduğuna ait hiçbir belirti yok!

Son derece rahat, yalamaya devam ediyor. Sonunda demir soğumaya başlıyor. Ama bu arada, olayı izlemek için yürek gerek. Zira görünümün yanı sıra, yanık et kokusu iç bulandırıyor. Sonra İsmail demiri bırakıyor ve kendine geliyor.

Olaydan sonra hemen ağzına baktık, dilinde sadece çok belirsiz siyah bir iz var. Sanki bir et parçasına, kızgın şiş değmiş gibi. İsmail, acı duymadığını gülerek söylüyor.

Kırık şişelerin üzerine yatıyor

İsmail'in bir diğer gösterisi kırık camların üzerine kendini atmak. Önce bir masa hazırlanıyor, sonra masanın üzerine konan üç-dört rakı şişesi, çekiçle vurularak kırılıyor. Kırık şişe parçaları, yerlerinde aynen kırıldığı andaki gibi bırakılıyorlar. Yani, özel bir yerleştirme yok. Artık yer hazır, şimdi sıra İsmail'de...

İsmail aynen ateş yeme olayında olduğu gibi, vücudunu kasarak konsantre olmaya başlıyor. Belden yukarısı çıplak, kendini gittikçe kasıyor ve birden *"Allah"* diye haykırarak sırtüstü masanın üzerine atılıyor. Birer ustura keskinliğindeki cam parçalarının üzerinde, sağa sola yuvarlanıyor. O anda yüzüne baktığınızda, kaskatı, donmuş bir ifade görüyorsunuz. Bir acı veya sıkıntı gösteren tek bir çizgi yok yüzünde.

Sonra kalkıyor, hemen sırtına bakıyoruz. Çok ufak bir iki çizikten başka hiçbir şey yok. Ne bir kesik, ne de bir yara. Halbuki, camları görünce insanın tüyleri ürperiyor. Değil çıplak bir insanın, paltolu birinin etini dahi giysi falan dinlemeden rahatça kesebilir. Hemen, İsmail'e soruyoruz:

Bilinmeyen: Ne hissediyorsun şu anda?

İsmail Temizel: *"Bir acı yok. Sadece hafif bir yorgunluk duyuyorum. Hepsi o kadar."*

Dünya ile ilgisi kesiliyor

İsmail Temizel, bu olayları yaşarken tam bir konsantrasyon halinde görülüyor. Tüm vücudu kaskatı, âdeta taş gibi oluyor. Adaleleri o kadar sertleşiyor ki, camın ve ateşin onu etkileyememesi doğal geliyor.

Yukarıda anlatılan olayda görüldüğü gibi, İsmail tam konsantre olamayınca yaralanabiliyor. Ama, bu defa başka bir bilinmeyen sistem çalışıyor ve aldığı yara çok kısa bir sürede iyileşiyor.

Trans anında İsmail'in çevre ile hiç ilgisi yok. Olayı gerçekleştirirken attığı nara, karatecileri anımsatıyor.

Kendisinin açıklaması çok açık değil ama

gerçekçi. Yaptıklarını doğaüstü güçlere ve normalüstü yeteneklere bağlamıyor. Şöyle diyor:

"Bu hareketlerin tamamını, hatta daha fazlasını siz de yapabilirsiniz. İnsan, iradesini yönlendirebilirse çok işler başarır. Tüm zorluklar, vücudun konsantre edilmesiyle kolaya dönüşür. Benim tüm iddiam, insan iradesinin ne derece güçlü olduğunu kanıtlamaktır. Herkes iradesini kullanarak ve Allah'a sığınarak bu işlerin tamamını yapabilir."

Olayın yorumu

Parapsikologlar İsmail Temizel'in yaptığı türden olaylara pek tepki göstermiyorlar. Ruhçular ise bazı yorumlar getiriyorlar. Ruh, bedenden doğma ve ona bağlı bir varlık olmayıp, tamamen bağımsız ve bedeni kontrol eden bir varlıktır. Hatta başka bedenlere de etkiler gönderir. Bu olayların kökeninde yatan neden, beden-ruh ilişkilerinin gevşemesidir. Bu hal, doğuştan olabilir veya tarikatçılarda olduğu gibi özel metotlarla çalışmak sonucunda sonradan elde edilir.

Bu tür kudretler, insanların manevi yönde gelişmeleri için kullanılmalıdır. Doğaüstü kudretler, manevi ve ilahi amaçlara yöneltildikçe, derece derece yükselirler ve yararlı yönde kullanılırlar. İsmail Temizel'in yaptıkları, ünlü Rufai dervişlerinin ve Hint fakirlerinin yaptıklarına benziyor. Rufailerde böyle kudretlerin kalıtımsal yani babadan oğula geçtiklerine inanılır. Buna *"el verme"* denir.

Gücünü kullanmak serbest!

Doğuştan veya sonradan kazanılan ruh-beden ilişkisini gevşetebilme olanağını bulan herkesin, ruh gücünü elde edeceğine inanılıyor. Böylece herkes, doğaüstü olarak bilinen bu tür olayları yaratabilir. Bir başka düşünceye göre ise, bu yeteneğin din ve sürekli ibadetle ilgisi yok. Amaç ruhsal gücü tamamen elde edip, kontrol etmek.

İsmail Temizel gibi özelliklere sahip olanlar, bu güçlerden anlamlarını bilerek veya bilmeyerek yararlanıyorlar. Aslında ruhsal güçlerin, bedensel güçler gibi, Allah'ın doğumla beraber verdiği özellikler olduğu kabul ediliyor. Fizik gücü çok fazla olan bir insan, bu gücünü istediği şekilde iyiye veya kötüye kullanabilir. Kötüye kullansa da, Allah bu gücü geri almaz. Hesap, başka bir yerdedir. Öyleyse, ruhsal güçler de iyiye veya kötüye kullanılabilirler. Bu ancak, bu güçleri kullanabilenin ruhsal gelişim ve eğilimine bağlıdır.

Kanıtlanan iradedir

İsmail Temizel olayı, insanın irade gücünün boyutlarını ortaya koyuyor. O, yeteneğinin farkında ama nasıl kullanacağını bilemiyor. Şanssız da, çünkü toplumumuzda böyle olaylar fazla ilgi çekmiyor. İsmail gücünü kanıtlamak için gösteri yapmaya kalkınca da, onu gözbağcılık veya hilebazlıkla suçlayabiliyorlar.

İsmail Temizel ve benzerlerini bilim dünyasının incelemesi belki daha doğru olacak. Ateşi yalarken veya camların üzerine yatarken, ne gibi psikolojik ve fizyolojik özellikler geçirdiği ortaya çıkarılabilir.

İsmail Temizel'in şiş saplama, katalepsi gösterileri ve ateşle yaptığı başka gösterileri de var.

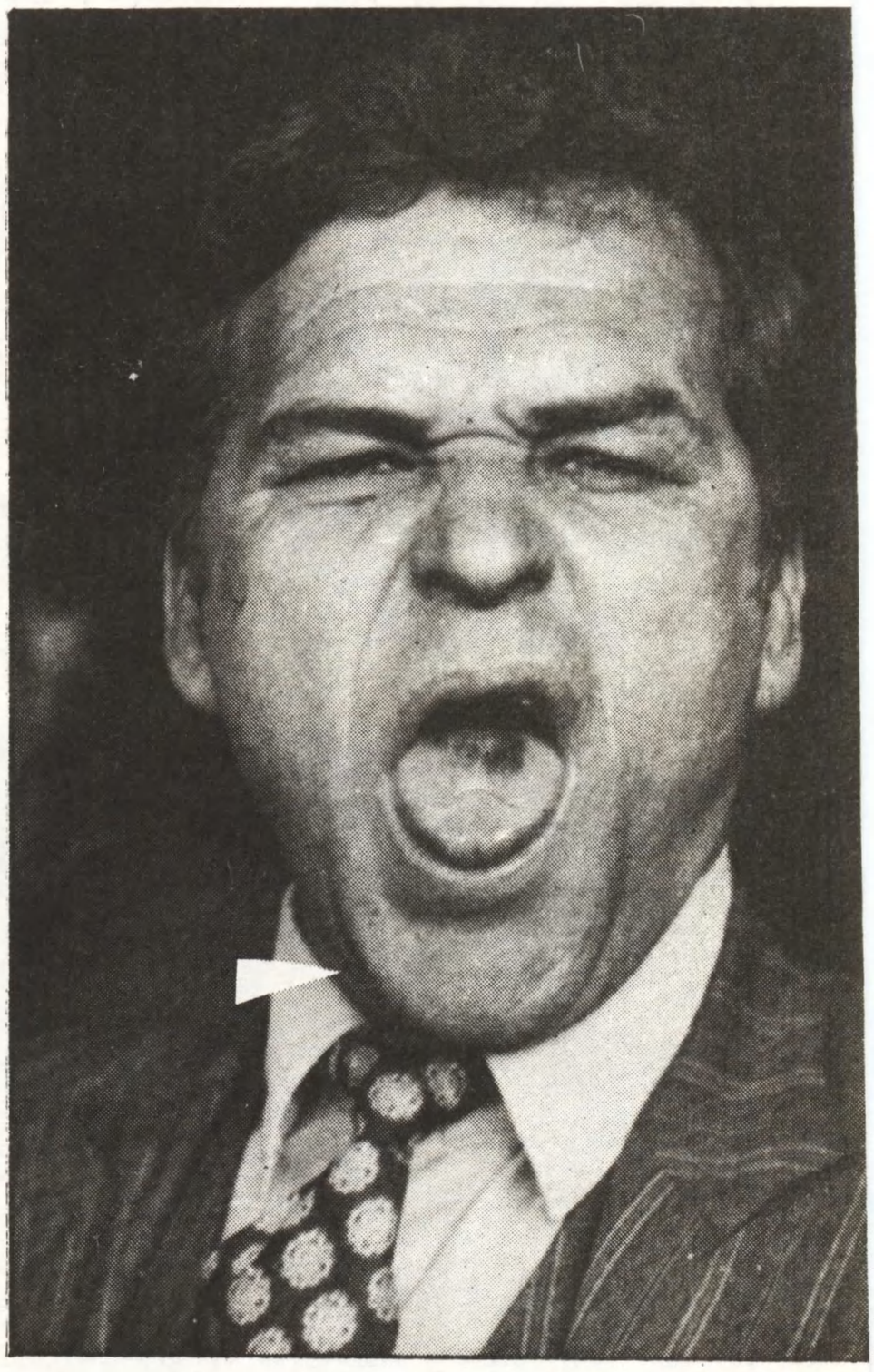

İsmail Temizel kızgın demiri büyük bir rahatlıkla diliyle yalıyor (en üstte). Dilinde çok az bir kızarıklıktan başka iz yok (sağda).

Uzaydan gelen iplikler

1957 YILINDA Amerikan Hava Kuvvetleri'nden bir uçak manevra uçuşu yapıyordu. Niteliği saptanamayan bir cisim, bu uçağı 1300 km kadar takip etti. Bu cismi görenler sadece pilotlar değildi. Aynı zamanda radarda da izlendi. Uçağı mı inceliyordu? Yoksa yalnızca varlığının bilinmesini mi istiyordu?.. Bundan üç yıl kadar önce de Fransa'nın güneybatısında bulunan bir yöre, iki uçandairenin gösterilerine tanık olmuştu. Bu olaylar amaçsız gibi görünüyordu. Ama büyük bir ihtimalle amaçları bir mesaj iletmekti. Fakat bu mesaj anlaşılamadı. Ya da anlaması gerekenler anladılar...

Uçandaire olaylarının ardında neler yatıyor? Aşağıdaki yazıda, Amerika ve Fransa'da geçen görkemli ve şaşırtıcı iki uçandaire olayı belgeleriyle ele alınıyor.

"Bir evden daha büyük"

Radarın gözlemlediği konum: Güneydoğu Amerika
19 Eylül 1957
Bir RB-47 fotoğraf çekme uçağı (sağda).
Havada yönlerin verilmesi. Uçak bir saatin ortasındadır. Uçağın 90 derece sağında olan bir cisim, ekranda saat "3" konumundadır (altta).

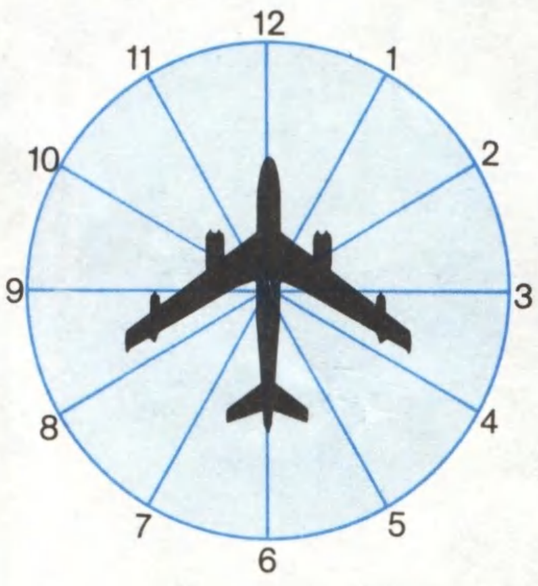

Binbaşı **L.D. Chase**, Topeka Kansas'taki Forbes Hava Üssü'nden havalanan RB-47 uçağının kaptanıydı. Uçak, 19 Eylül 1957 gecesi bir eğitim uçuşuna çıkıyordu. RB-47, altı jet motorlu Boeing B-47 bombardıman uçağının fotoğraf çekmek üzere donatılmış tipidir. Aynı zamanda da elektronik ölçüm yapacak aygıtlara sahiptir. Örneğin, düşmanın yerde üslenmiş radar birimlerinin konumlarını bulur ve kullanılan sistemleri saptar. Alabildiği bilgiler arasında iletme sıklığı, darbe sürati ve genişliği, tarama sürati ve bunun kapsadığı alan vardır.

19 Eylül gecesi RB-47'nin görevi Mexico Körfezi üzerinde uçmak ve top atma talimleri yapmaktı. Aynı zamanda da orta-güney Amerika'da elektronik ölçümler yapacaktı. Kaptanın yanında bir yardımcı pilot, bir uçuş teknisyeni ve uçakta bulunan elektronik ölçüm panolarını kullanan üç kişi daha vardı.

Kaynağı bilinmeyen mesaj

Mexico körfezine yapılan yolculuktan dönerken, RB-47, Gulfport yakınında Mississippi kıyılarını geçerken Jackson'a yöneldi. Elektronik ölçümler orada başlayacaktı. Uçak 9000 m yüksekte ve saatte 900 km hızla uçuyordu. Tam bu sırada 2 numaralı monitörün başında oturan Yüzbaşı **McClure** hiç beklenmedik bir mesaj aldı.

Radar saat biçimindeki ekranında 5 sayısının bulunduğu yerde bir cismin varlığını gösteriyordu. Bu, sinyalin kaynağı sancak yönünde ve denizin üstünde demekti. Yüzbaşı McClure monitörün iki anteninin aldıklarının bilinmeyen bir yolla karışmış olabileceğini düşündü. Bu sinyal Louisiana'da saat 11 durumunda yerde bulunan bir radar biriminden geliyor olmalıydı.

Beyaz bir ışık

RB-47, Jackson'da yön değiştirdi. Batıda bulunan Fort Worth ve Dallas'a yöneldi. Pilotlar, birdenbire önlerinde beyaz bir ışık gördüler. Ekip kaçmak için hazır olmak üzere uyarıldı. Fakat herhangi bir şey yapamadan ışık önlerinden hızla soldan sağa geçti.

Muhtemel bir uçandaire

Yüzbaşı McClure uçağın içindeki iletişim sisteminden pilotların ışığın ne olduğunu tartıştıklarını duydu. Onlara kendisini şaşırtan sinyalle ilgili bilgi verdi. Bundan sonra 2 numaralı monitörü 2800 kilohertze ayarladı. Hemen o anda ekranda 2'nin bulunduğu yerde çok güçlü bir sinyal yakaladı. Bu sinyal aşağı doğru hareket etmiyordu. Bu da sinya-

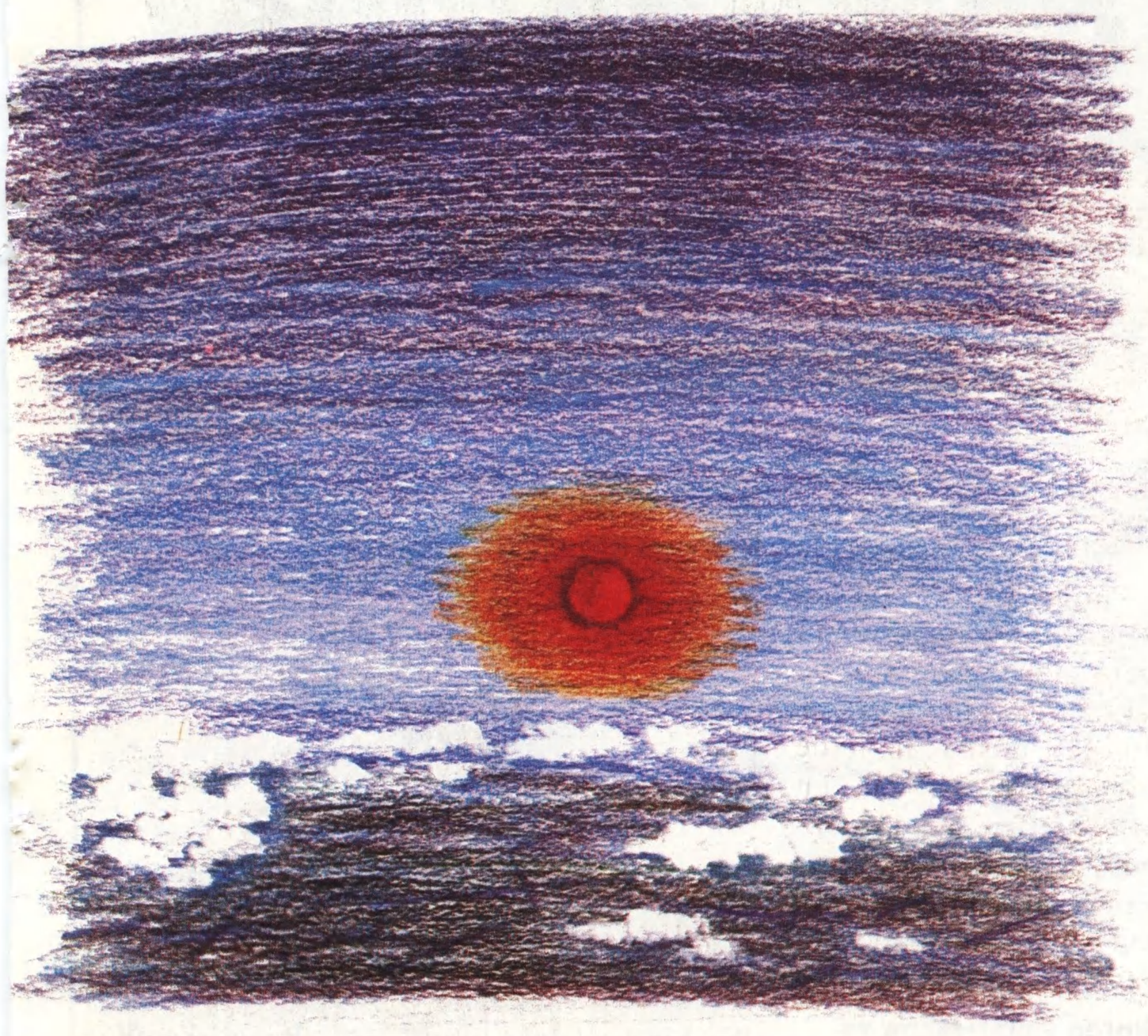

lin kaynağının uçağa göre sabit bir konumu olması demekti. Bu muhtemelen bir uçandaireydi.

Uçandaire uçağa 160 km kadar eşlik ettikten sonra, uçuş teknisyeni, Carswell Hava Kuvvetleri Üssü'nü aradı. Bu üste yer kontrolü yol kesme radarı vardı. Bu ana kadar, 1 numaralı monitör ekranında 2 sayısında bir hedefin varlığını kesinlikle saptamıştı. Carswell, RB-47'den 16 km uzakta 2 sayısında bir başka cismin daha bulunduğunu bildiriyordu.

Ev kadar büyük

Yüzbaşı McClure, radarda kendisini şaşırtan 9 noktanın, ne olduğu bilinmeyen, gerçek bir sinyal kaynağı olduğunu anladı. Bu kaynak RB-47'nin çevresinde dönüyordu.

Uçandaire şimdi öne geçmişti. Bu durum hem Carswell'deki radarda ve hem de uçaktaki 2 numaralı monitörde saptanabiliyordu. Ekrandaki ibre 12 durumuna geldiğinde pilotlar onu görebildiler. Bu, bir ev büyüklüğünde ve kıpkırmızı parlayan bir cisimdi.

Onu izliyorlar

Uçandaire, Forth Worth'le Dallas arasında yön değiştirdi. Binbaşı **Chase** onu izlemek için izin aldı. Uçağın hızla cisme yaklaştığını fark etti. Bu durum sabit radar tarafından hemen Yer Kontrol'e bildirildi. Bu noktada ışık söndü ve ne olduğu bilinmeyen cismin tüm izleri radar ekranından silindi.

Binbaşı Chase, RB-47'yi sola döndürdü. Işık birdenbire daha alt bir düzeyde ortaya çıktı. Büyük bir olasılıkla 4500 m yükseklikte bulunan ışığın görüntüsü yeniden radar ekranında belirdi. Uçuş teknisyenine uçağını ışığa doğru yöneltmesi için izin verilmişti. Uçuş teknisyeni, ışık yeniden kaybolmadan önce uçağı 6000 m'ye indirdi. Aynı zamanda da Yer Kontrol'ün radarındaki sinyal kayboldu.

Yöneten kim?

Bu olay Kirtland Hava Kuvvetleri Üssü'nden **White Sands**, Füze Üssü ve Wright Patterson Hava Kuvvetleri Üssü'nden Mavi Kitap Projesi (Bakınız: Sayfa 46) tarafından hemen araştırıldı. Bu incelemede **Dr. J. Allen Hynek** de vardı. Fakat uzmanların tüm çabalarına rağmen, iki soru yanıtsız kaldı: Ne olduğu saptanamayan cismi akıllı bir varlık mı yönetmekteydi? Eğer öyleyse yöneten kimdi?

"Melek İplikleri"

Gün ışığında parlayan yuvarlak cisim
Oloron-Saint-Marie, Fransa
17 Ekim 1952 ve
Gaillac, Fransa,
27 Ekim 1952

17 Ekim 1952 Cuma günü öğle vakti, Fransa'nın güneybatısında bulunan Oloron-Saint Marie ve çevredeki kasabaların üzerinde masmavi gökte bir cisim belirdi. Oloron-Saint-Marie'deki lisenin müdürü o sırada evdeydi. Yemek odasının penceresinden şehrin kuzey bölümünü seyrediyordu. 2000-3000 m yükseklikte tek bir bulutun gökyüzünü katettiğini gördü. Bunun garip denebilecek hiçbir yanı yoktu.

Fakat bulutun üstünde aynı hızla giden, beyaz renkli, ışığı olmayan ve 45 derece eğimli silindir biçiminde bir cisim vardı. Silindirin üst kısmı, gittiği yöne, yani güneybatıya yönelikti. Aynı zamanda da üstünden beyaz bir duman veya bulutlar çıkıyor gibi görünüyordu. Silindirin önünde ise yine aynı yönde giden ve küçük duman kümelerini andıran 30 kadar cisim vardı.

İplikler yok oluyor

Tam bu sırada diğer bir olay ortaya çıktı. Bu küçük resimler arkalarında bir maddeden iplik gibi izler bırakıyordu. Bunlar koparak yeryüzüne inmekteydi. İplikler damlara, ağaçlara, duvarlara, sokak lambalarına, telefon tellerine, kablolara ve benzer cisimlere takılıp kalıyorlardı. Köylülerin hemen **Meleklerin İplikleri** diye isimlendirdikleri bu ipliksi madde, naylon bir ipliği veya çok ince eğrilmiş yünü andırıyordu. İplikler dokunulduğunda jelatinleşip, buharlaşıyor ve ortadan yok oluyorlardı.

Melek saçı

Gerçekten ender görülen, bu olay içinde olay İngilizce konuşulan ülkelerde melek saçı olarak isimlendirilir. Kuşkucular Oloron-Saint-Marie'deki bu gösteriden şaşkınlığa düştüler.

Çok geniş bir alanda çok sayıda insan aynı olayı gördüğünden, bu olayı bir sanrı olarak tanımlayıp bir kenara bırakmak olanakdışıydı.

Gerçekte, bu tür "melek ipliği" örümcekler tarafından yapılıp bırakılır. Bu ipliklerin de göç eden milyonlarca örümcek tarafından bırakıldığı varsayımı da öne sürüldü. Oysa bu düşünce bir gerçeği açıklamıyordu. Örümcek ipliklerinden farklı olarak, Oloron-Saint-Marie'deki "melek iplikleri", birkaç dakika içinde çözülüyordu.

10 gün sonra...

Bu olayın yankıları hemen hemen sönmüştü ki, 27 Ekim'de güneybatı Fransa'da Gaillac'ta yaşayanlardan, aralarında iki jandarma subayı da bulunan 100 kişi, Oloron-Saint-Marie'deki gösterinin tekrarlanışına tanık oldular. Saat öğleden sonra 17.00 idi. İki olay arasındaki tek değişiklik bu kez havada 20 tane cismin bulunmasıydı.

Bu cisimler zikzak manevralar yaparak yere 400 metre kadar yaklaştılar. Bu olayın tanıkları iplikleri cam yününe benzettiler. Yine "melek iplikleri" dökülüyor, silindir ve uçandaireler güneydoğu yönünde gözden kaybolduktan çok sonra, yavaş yavaş buharlaşıp yok oluyorlardı.

Ama ne?

Oloron-Saint-Marie ve Gaillac'taki bu uçandaire gösterilerinin amacı neydi? Benzer bir olay bir kez daha görülmedi. Bu görkemli gösterilerin uçandaire olaylarını yönetenler tarafından insanların yararına düzenlendiğini düşünmek çekici görünebilir. Belki de 1954 yılında başlayan yoğun uçandaire faaliyetlerinin bir tür bildirisiydi...

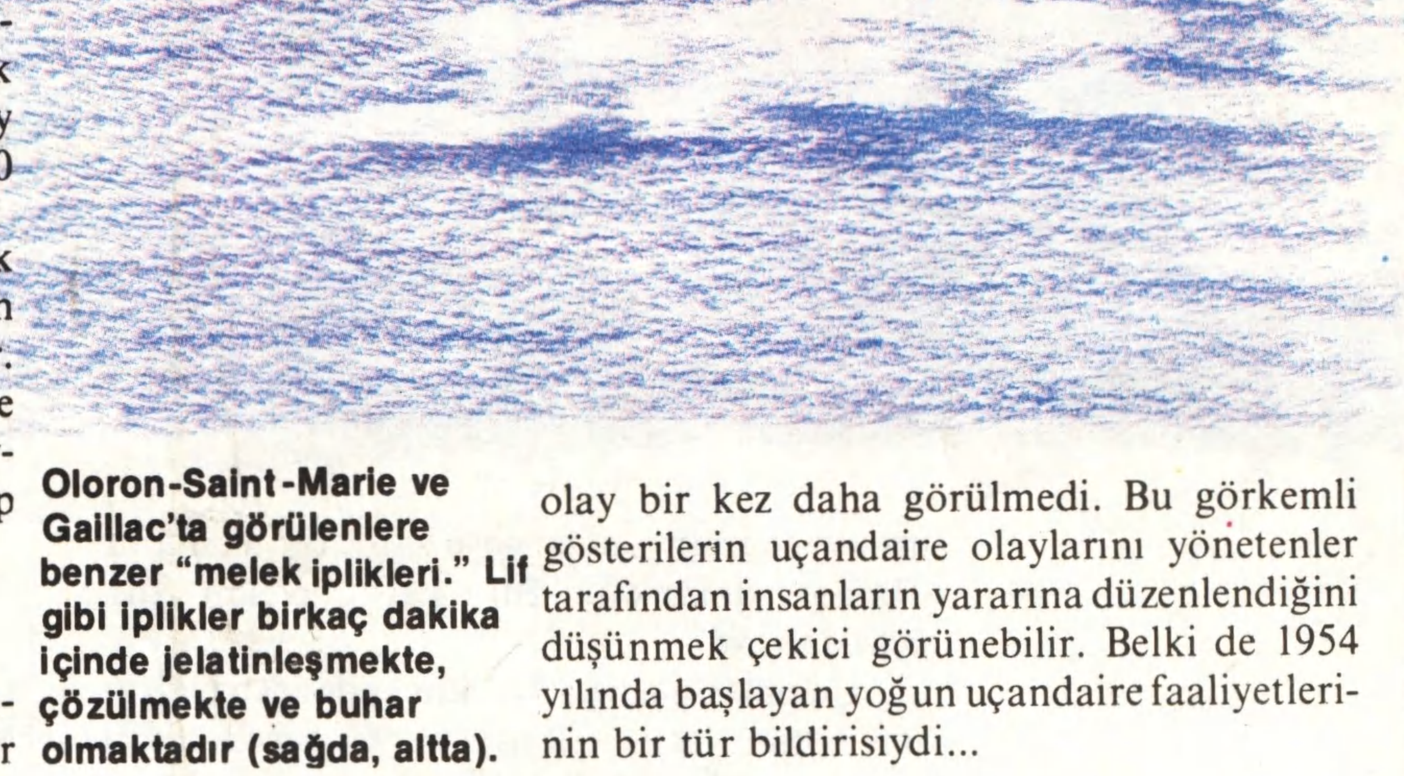

Oloron-Saint-Marie ve Gaillac'ta görülenlere benzer "melek iplikleri." Lif gibi iplikler birkaç dakika içinde jelatinleşmekte, çözülmekte ve buhar olmaktadır (sağda, altta).